

Liahona

Ieder van
harte welkom
heten, p. 2

Krijgt sms'en de overhand?
p. 18

Springtouw en
dagboeken, p. K14

Augustus 2007 107e jaargang Nummer 8

LIAHONA 00788-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen
Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi, Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Hoofdredacteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirectrice: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper, David A. Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Richard M. Romney, Jennifer Rose, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Directiesecretaresse: Monica L. Dickinson

Marketing manager: Larry Hiller

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Randall J. Paxton

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling:

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhousebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar
nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890
E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

SWIFT CODE: DRES DE FF 523

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanese, Armeense, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fins, Frans, Grieks, Hebreeuws, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalliëlands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Samoosans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Viëtnaams, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2007 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'. Voor andere talen, klik op 'Languages'.

For Readers in the United States and Canada:

August 2007 Vol. 107 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, AUGUSTUS 2007

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: Ieder van harte welkom heten *President James E. Faust*
- 7 Het begon met een brochure *Don L. Searle*
- 12 De wortel van de christelijke leer *Thomas B. Griffith*
- 25 Huisbezoekboodschap: Een werktuig in de handen Gods worden door tempelvoorbereding en tempelaanbidding
- 26 Over drempels stappen en gelijkwaardige partners worden *Ouderling Bruce C. Hafen en Marie K. Hafen*
- 38 Hoe u met succes een zendingsactief lid kunt worden *R. Val Johnson*
- 44 Onder heiligen der laatste dagen
Ons tempelhuwelijk was iedere prijs waard *Geovanny Medina*
Mijn laatste kans *Luis Mella*
Vereend in gebed *Daniel Openshaw*
- 48 Post

12 De wortel van de christelijke leer

7 Het begon met een brochure

OP DE OMSLAG

Foto's Matthew Reier, geësceneerd.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND

Illustraties Jim Madsen.

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze ideeën kunnen in de kerk en thuis gebruikt worden.

'De wortel van de christelijke leer', p. 12:

Laat een plant zien of teken er een. Hoe kan een plant overleven en groeien als hij geen wortels heeft?

Hoe kunnen we ons getuigenis voordragen zoals de wortels van deze plant? Lees de suggesties in het artikel en bespreek manieren om ze toe te passen. Kom er de volgende gezinsavond op terug.

'Zorg dat sms'en niet de overhand krijgt', p. 18: Aan het begin van de les probeert u een

gesprek te voeren door uitsluitend te schrijven.

Bespreek de nadelen van alleen geschreven communicatie gebruiken.

Wijs in het artikel enkele nadelen van sms'en aan. Hoe kan sms'en goed gebruikt worden? Bedenk hoe de gezinsleden dit kunnen doen zonder dat het de overhand krijgt.

18 Zorg dat sms'en niet de overhand krijgt

35 Leren hopen

VOOR JONGEREN

- 17 Poster: Heb je de juiste boodschap gekregen?
 18 Zorg dat sms'en niet de overhand krijgt
Russell en Brad Wilcox
 22 Maar een klein beetje geweld?
Naam bekend bij de redactie
 32 Vraag en antwoord: Hoe kan ik de sabbat heiligen?
 Ik heb me geconcentreerd op dingen die ik niet mag doen. Hoe maak ik er een dag van waar ik naar uitkijk in plaats van een dag waarop ik niets leuks kan doen?
 35 Leren hopen *Mariama Kallon*

Ga op zoek naar de Italiaanse KGW-ring in deze uitgave en bedenk wat je kunt doen om influisteringen van de Heilige Geest te krijgen.

'Hoe u met succes een zendings-actief lid kunt worden', p. 38: Geef van tevoren verhalen uit het artikel aan gezinsleden en vraag of ze de anderen erover willen vertellen. Maak een lijst met vrienden die u over het evangelie kunt vertellen. Doe rollenspellen aan de hand van ideeën uit het artikel die volgens u het beste zouden werken. Kies een datum waarop u de ideeën uitvoert.

'De profeet volgen', p. K2: Maak een kleine uitnodiging voor elk gezinslid om een bijzondere gezins-

avond bij te wonen. Neem die avond liederen, gebeden en een les over de boodschap van president Gordon B. Hinckley op in het programma. Neem u als gezin vast voor om de profeet te volgen door elke week een zinvolle gezinsavond te houden.

'Een stem tot waarschuwing', p. K10: Lees Teds verhaal voor en vraag de gezinsleden wat het was waardoor Ted zich naar ging voelen. Vraag om ideeën waarmee de gezinsleden soortgelijke situaties kunnen vermijden.

DE KINDERVRIEND: VOOR DE KINDEREN

- K2 Luister naar de stem van een profeet: De profeet volgen *President Gordon B. Hinckley*
 K4 Participatieperiode: Luister naar de stille, zachte stem *Elizabeth Ricks*
 K6 Het leven van president Spencer W. Kimball: een leider zijn
 K8 Kleurplaat
 K9 Bijzondere getuige: Waar moet ik aan denken als ik van het avondmaal neem? *Ouderling Jeffrey R. Holland*
 K10 Een stem tot waarschuwing *Terry Reed*
 K13 Veel plezier! Schriftuurlijke helden *Arie Van De Graaff*
 K14 Vriendschap sluiten: Duik in een dagboek — Nicole Antúnez uit Santiago (Chili) *Adam C. Olson*

K14 Duik in een dagboek

ONDERWERPEN IN DIT NUMMER

K=De Kindervriend	Jeugdwerk, K4
Alleenstaanden, 2	Jezus Christus, 12
Avondmaal, 12, K9	Kimball, Spencer W., K6, K14
Bekering, 7, 35	Leiderschap, K6
Communicatie, 17, 18	Liefde, 26
Dagboeken, K14	Moeilijkheden, 35, 44
Dienstbaarheid, 2	Permanent Studiefonds, 45
Eensgezindheid, 46	Pornografie, K10
Gebod, 46	<i>Predik mijn evangelie</i> , 38
Geloof, 44	SMS, 17, 18
Geweld in de media, 22	Tempelverbonden, 25, 44
Gezin, 2, 7, 26, 35	Verzoening, 12
Gezinsavond, 1, K2	<i>Voor de kracht van de jeugd</i> , 22
Heilige Geest, 22, K4, K8, K10	Vriendschap, 2
Hoop, 35	Zendingswerk door leden, 7, 38
Huisbezoek, 25	Zondag, 32
Huisonderwijs, 6	Zustershulpvereniging, 25
Humanitaire hulp, 35	
Huwelijk 26, 44	

Ieder van harte *welkom heten*

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Met deze boodschap wil ik alle leden, gehuwd of ongehuwd, kansen bieden om zich te ontwikkelen en gelukkig te worden. Als u uw leven in de hand wilt hebben en succes wilt smaken, ongeacht uw burgerlijke staat, beveel ik u aan om uw Vader in de hemel te leren kennen.

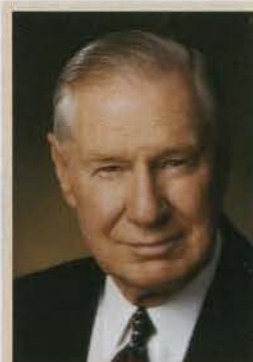
Dat doet u het beste door te bidden, te studeren en de geboden te onderhouden. Onthoud altijd dat Hij u liefheeft en u zal leiden en steunen als u Hem in uw leven uitnodigt. Betrek Hem bij de beslissingen die u neemt. Betrek Hem erbij wanneer u nadenkt over uw eigenwaarde. Bid tot Hem als u ontmoedigd bent: ik getuig tot u dat Hij ons hulpgeroep hoort. In zijn leerzame leerrede over het gebed heeft de profeet Zenos gezegd: 'En Gij hebt mij gehoord wegens mijn ellende en mijn oprechtheid' (Alma 33:11).

Het stemt ons ernstig en verdrietig als we horen wat veel alleenstaande leden van de kerk zeggen. Sommigen zijn voortdurend eenzaam en ontmoedigd. Een goede ziel met een goede bisschop, goede huisonderwijzer, goede baan en in comfortabele leefomstandigheden heeft eens gezegd: 'Ik heb geen behoefte aan extra bezigheden, maar aan iemand om mijn bezigheden mee te delen.' Dat wordt een punt van grote zorg als we

bedenken dat ten minste een derde van alle volwassen kerkleden alleen staat.

Zonder de eenzaamheid te bagatelliseren die sommige alleenstaanden voelen bood president Gordon B. Hinckley een soort tegengif: 'Ik geloof dat voor de meesten onder ons de beste medicijn tegen eenzaamheid werken is, en zich dienstbaar maken voor andere mensen. Ik bagatelliseer uw problemen niet, maar ik aarzel niet om te zeggen dat er veel mensen zijn met veel ernstiger problemen dan de uwe. Reik hen de hand — help en bemoedig hen. Er zijn zo veel jongens en meisjes die het niet redden op school omdat ze wat individuele aandacht en bemoediging te kort komen. Er zijn zo veel bejaarden die in ellendige, eenzame en zelfs bange omstandigheden leven die door een gewoon gesprek weer een sprankje hoop en licht zouden zien.'¹

Bedenk alstublieft dat wij allemaal alleenstaand zijn geweest, nu alleenstaand zijn, of weer ooit alleenstaand kunnen worden. Dus alleen staan in de kerk is niet zo bijzonder. Gehuwd zijn brengt ook moeilijkheden en plichten met zich mee. Misschien hebt u wel eens een jonge bruid horen zeggen: 'Als ik eenmaal getrouwd ben, kom ik aan het eind van mijn moeilijkheden.' Waarop haar wijze moeder antwoordde: 'Ja, schat, maar wélk einde?'

Onze hemelse Vader kent u beter dan wie dan ook. Hij kent uw talenten en sterke kanten, maar ook uw zwakbeden. Hij heeft u hier naar de aarde gebracht om die eigenschappen te ontwikkelen en bij te schaven. Ik beloof u dat Hij u zal helpen.

Res
Beck Area
MDS
5838 DLT
2007
August

Onze vooruitgang meten

Het is niet goed om zo geobsedeerd te raken met ons verlangen om te trouwen dat we zegeningen en kansen tot groei mislopen als we nog alleen staan. Ik geloof wel degelijk dat het nuttig is om doelen te stellen: zonder doelen kunnen we onze vooruitgang niet meten. Maar raak niet gefrustreerd als u geen zichtbare resultaten behaalt. Sommige dingen zijn niet te meten. Als u naar uitmuntendheid streeft — als u dagelijks uw best doet en uw tijd en energie zo verstandig mogelijk inzet om realistische doelen te bereiken — wordt u een succes, of u nu gehuwd of ongehuwd bent.

President Harold B. Lee (1899–1973) heeft ooit over ongehuwde leden gezegd: 'In uw gelederen zijn enkele van de edelste leden van de kerk — getrouwe, kloekmoedige mensen die ernaar streven om de geboden van de Heer na te leven, te helpen met de opbouw van het

koninkrijk op aarde, en uw medemensen te dienen.'²

Maar al te vaak zijn we onattent en ongevoelig voor de gevoelens van die fijne zielen onder ons. Een goedbedoelende priester-schapsleider die zich zorgen maakte over een van die

fijne alleenstaande vrouwen die zo naar kameraadschap en een meer voldoeninggevend leven verlangde, vroeg haar: 'Waarom neemt u geen echtgenoot?' Waarop zij met enig gevoel voor humor antwoordde: 'Broeder, dat zou ik maar al te graag doen, maar ik kan er geen uit een boom plukken.'

Hoewel veel alleenstaande volwassen leden zich goed hebben aangepast aan de problemen van het leven, hebben ze toch nog liefdevolle aandacht van de kerk en haar leden nodig ter bevestiging dat zij waarde hebben en dat God ieder van hen liefheeft. Hoewel het volkomen terecht en gepast is dat de kerk zich zo op het gezin concentreert, is het voor sommige alleenstaande leden zonder partner of kinderen soms toch aanleiding om zich buitengesloten te voelen.

Een van hen schrijft: 'Veel leden van de kerk behandelen iemand die gescheiden is als een melaatse. Ik heb jarenlang in een wijk van de kerk in Salt Lake City gewoond waar ze elk jaar in de kerstperiode een feest voor weduwen en weduwnaars hadden. Ik werd nooit uitgenodigd. Ik heb altijd goed geleefd en ben ervan overtuigd dat de Heiland mij wél zou hebben uitgenodigd. Ik ken zowel mensen die met een sterfgeval te maken hebben gehad als met een echtscheiding en ze zeggen dat een echtscheiding erger is dan een sterfgeval.'

Iemand anders schrijft: 'Geloof me, met de nadruk die de kerk op het gezin en op kinderen legt, zijn we ons al grondig bewust dat we "vreemd" zijn. Het was heerlijk om als een normale persoon geaccepteerd te worden.'

Niemand mag zich geïsoleerd voelen omdat hij of zij alleen staat. Wij willen graag dat ieder het gevoel heeft tot de kerk te behoren zoals Paulus dat bedoelde in zijn boodschap aan de Efeziërs: 'Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19). We behoren niet alleen tot de kerk van de Heer, maar ook tot elkaar.

De hele samenleving, inclusief alleenstaande volwassen leden, heeft belang bij vaders, moeders en gezinnen. Enkele jaren geleden heeft president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, tegen de alleenstaande leden van de kerk gezegd: 'We hebben het vaak over het gezin.

President
Harold B. Lee
(1899–1973)

heeft gezegd: 'Geluk is niet afhankelijk van wat er buiten je om gebeurt, maar van wat er binnenin je gebeurt. Het wordt afgemeten aan de wijze waarmee je de problemen van het leven tegemoet treedt.'

Soms wilt u misschien verbitterd zeggen: "Al dat gepraat over het gezin. Ik heb helemaal geen gezin en ..." stop daar! Maak de rest van die zin "Ik zou willen dat ze het niet zo vaak over het gezin hadden", maar liever niet af. Bid dat we blijven praten over het gezin, over vaders en moeders en kinderen en gezinsavond, tempelhuwelijk en kameraadschap en al het andere, want dat wordt ooit allemaal uw deel. Als we het er niet meer over hebben, dan bent u, samen met alle anderen, de verliezers.¹³ Ik ben het daarmee eens. Dat krijgt u straks inderdaad allemaal.

Mensen in nood zoeken

Wij denken aan de gelijkenis van de goede herder die de kudde verliet en op zoek ging naar het eenzame schaap dat verdwaald was (zie Lucas 15:3-6). Sommige van onze leden die alleen staan en eenzaam zijn, verdwalen misschien als we ze niet de hand reiken. Er zijn heel wat dingen die we kunnen doen om juist diegene te vinden die onze hulp nodig heeft.

Wat kunnen we doen om een betere

christen te worden? We kunnen bijvoorbeeld ons best doen om ze meer het gevoel te geven dat ze erbij horen. Als we in een kerkbijeenkomst iemand alleen zien zitten kunnen we ernaast gaan zitten of die persoon uitnodigen bij ons te komen zitten. Wij allemaal kunnen hen vriendschap bieden. We zouden er goed aan doen om te denken aan het advies van president Hinckley aangaande bekeerlingen en dat ook toe te passen op mensen die alleen zijn: ook zij hebben een vriend, een roeping en voeding met het goede woord Gods nodig. Ik denk dat we er nog een aan deze lijst kunnen toevoegen — een goede huisonderwijzer. IJverige huisonderwijzers passen hun huisonderwijsboodschap aan de behoeften van alleenstaande leden aan. En ze kunnen hen vriendschap, bemoediging, een gevoel van acceptatie en, met name aan alleenstaande zusters, priesterschapszegens bieden.

Het is makkelijk om iemand het etiket alleenstaand op te plakken en dan niet meer verder te kijken dan dat etiket. Alleenstaanden zijn mensen en willen als

In richtlijnen voor kerkleiders staat: 'Voor alleenstaanden worden in ring en wijk activiteiten georganiseerd zoals haardvuuravonden, dansavonden, koorzang, instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op het priesterschap, instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek, tempelbezoek, en culturele en sportactiviteiten.'

duddanig behandeld worden. Ze zijn niet allemaal vrijwillig alleen. Laten wij, zoals de psalmist heeft geschreven, 'vader der wezen' zijn en bedenken dat 'God (...) eenzamen in een huisgezin doet wonen' (Psalmen 68:6-7). Wij behoren allemaal tot Gods huisgezin en keren eens terug naar Hem, naar de woningen die Hij voor al zijn kinderen heeft bereid.

Hoe leidinggevers kunnen helpen

Hier volgen enkele richtlijnen voor leidinggevers in de kerk: 'De bisschop [of het gemeentepresidium] kan een of meer gezinsavondgroepen in het leven roepen voor alleenstaanden die geen kinderen thuis hebben en die niet bij hun ouders thuis wonen.'⁴ Daarnaast dienen er voor 'alleenstaanden [...] in ring en wijk activiteiten georganiseerd [te worden] zoals haardvuuravonden, dansavonden, koorzang, instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op het priesterschap, instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek, tempelbezoek, en culturele en sportactiviteiten.'⁵

Leidinggevers in de kerk behoren ook regelmatig in leiderschapsvergaderingen aandacht te besteden aan de noden van alleenstaande leden en hen zinvolle roepingen, taken en activiteiten te geven. Leidinggevers in quorum en ZHV moeten bedacht zijn op de behoeften van alleenstaande leden, vooral als de les gaat over zaken zoals huwelijk en kinderen. We moeten aan alleenstaande leden denken en moeten hen geestelijk voeden.

Nu gelukkig zijn

Alleen staan wil niet zeggen dat u gelukkig zijn moet uitstellen. Zoals president Harold B. Lee (1899-1973) heeft gezegd: 'Geluk is niet afhankelijk van wat er buiten je om gebeurt, maar van wat er binnenin je gebeurt. Het wordt afgemeten aan de wijze waarmee je de problemen van het leven tegemoet treedt.'⁶

Ik herinner u eraan dat veel alleenstaanden hun huisgenoten, nichten en neven, broeders en zusters, verre familieleden en andere mensen de kracht, steun, aanvaarding en liefde geven die zij zo hard nodig hebben. Dus in zeker opzicht kunnen alleenstaanden op hun eigen manier ook een goede ouderlijke invloed uitoefenen. Op die manier kunnen ze veel goed doen, want maar al te vaak kunnen zij dingen zeggen die ouders niet tegen hun eigen kinderen kunnen zeggen.

Tot besluit geef ik de alleenstaanden onder u het advies om vaak te bidden, want onze hemelse Vader kent u beter dan wie ook. Hij kent uw talenten en sterke kanten, maar ook uw zwakheden. Hij heeft u naar de aarde gebracht om die eigenschappen te ontwikkelen en bij te schaven. Ik beloof u dat Hij u zal helpen. Hij is op de hoogte van uw behoeften en u zult de beloofde zegeningen van kameradschap allengs krijgen. ■

NOTEN

1. 'A Conversation with Single Adults', *De Ster*, november 1997, p. 20.
2. *Cornerstones of a Happy Home* (brochure, 1973), p. 8.
3. MP/OOV-conferentie, juni 1973; aangehaald door James E. Faust in Conference in 'Happiness Is Having a Father Who Cares', *Ensign*, januari 1974, p. 23.
4. *Handboek kerkbestuur, boek 1: ringpresidia en bisschoppen* (2006), p. 128.
5. *Handboek kerkbestuur, boek 1*, p. 128.
6. 'A Sure Trumpet Sound: Quotations from President Lee', *Ensign*, februari 1974, p. 78.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking wil deelnemen. Enkele voorbeelden:

1. Bespreek president Fausta's aansporing om iets te doen voor iemand die daar behoefte aan heeft. Daag de gezinsleden uit om een alleenstaande, lid of niet-lid, een bezoek te brengen. Vraag de gezinsleden op welke andere manieren zij die persoon het gevoel kunnen geven dat hij of zij welkom is en gewaardeerd wordt. Moedig hen aan tijd te maken om hem of haar beter te leren kennen.

2. Begin de les met een bespreking of een spelletje. Laat tijdens de activiteit een persoon de kamer enkele minuten verlaten. Roep hem terug en stuur vervolgens iemand anders de kamer uit. Als iedereen de kamer uit is geweest, vraag dan hoe het voelde om alleen te zijn. Leg uit dat 'we allemaal alleenstaand zijn geweest, nu alleenstaand zijn, of ooit weer alleenstaand kunnen worden.' Bespreek hoe ieder van ons een gelukkig en zinvol leven kan leiden ondanks zijn omstandigheden.

3. Neem een liniaal of meetlint mee. Laat het zien terwijl u vertelt wat er in het onderdeel 'Onze vooruitgang meten' staat. Bespreek hoe we ons leven dienen te meten. Getuig dat we succes kunnen hebben in ons streven naar uitmuntendheid.

Het begon met een brochure

Een jonge postbeambte in Korea vond de antwoorden waar hij naar op zoek was, maar zou zijn familie naar hem luisteren?

DON L. SEARLE
Kerkelijke tijdschriften

Op een zomerdag in 1969 gaf een jonge zendeling in Sjoentsjeon., in de republiek Korea, de beampte in het postkantoor die de buitenlandse post verdeelde een brochure over het doel van

dit leven. De jonge ouderling had waarschijnlijk geen idee wat een rij aan bekeringen hij daarmee in gang zette.

En de postbeambte die de brochure aannam ook niet. Tsjo Joeng Hioen wist niet waarom hij voor zijn baan zo ver van zijn geboorteplaats, Soentsjeon, vlakbij de zuidpunt van het Koreaanse schiereiland, moest verhuizen. Pas later zou hij begrijpen dat hij daar op dat moment moest zijn om die brochure in handen te krijgen.

Dat kleine voorval zou leiden tot de bekering van zijn hele familie en van veel mensen op wie hij later een goede invloed zou hebben. Maar die bekeringen kwamen niet zomaar tot stand. 'Het duurde meer dan

Boven: Tsjo Joeng Hioen, de eerste in de familie Tsjo die lid van de kerk werd, en zijn vrouw, Li Hioen Ab. Hij is momenteel gemeentepresident in zijn woonplaats, Soentsjeon. Tegenoverliggende pagina: leden van de familie Tsjo komen begin jaren negentig met huwelijkspartners en kinderen bijeen voor een familiefoto.

twintig jaar voordat al mijn familieleden gedoopt waren', zegt hij. Door hem hebben zijn ouders, broers, zussen en hun partners en kinderen de zegeningen van het evangelie ontvangen.

Tsjo Joeng Hioens eigen bekering verliep best wel moeilijk. De brochure die de zending hem gaf, was 'erg goed', zegt hij, want het gaf antwoord op vragen over het doel van het leven die hij nooit had gevonden in enige andere christelijke kerk waar hij heen was gegaan. Maar hij dacht niet dat hij een onbekende Amerikaanse kerk serieus kon nemen, dus hij legde de brochure in een la en dacht er een tijdje niet aan.

Hij vergat ze totdat hij op een ochtend wakker werd na een avond met vrienden gedronken en gebiljart te hebben en bedacht dat hij iets aan zijn leven moest veranderen. En toen dacht hij weer aan de brochure waar hij antwoorden in had gevonden.

De eerste zondag dat hij een bijeenkomst in de kerk bijwoonde, was hij niet erg onder de indruk. Het was in een klein huurgebouw-tje en hij herinnert zich dat de aanwezigen in de zondagsschool alleen de zendelingen, hun kokkin, een grootmoeder met twee kinderen en een paar studenten waren.

Maar door de antwoorden die hij in de brochure had gevonden en de ootmoed en het getuigenis van de jonge zendelingen bleef hij met hen praten, zelfs al was hij op zijn hoede voor hun kerk. Hij herinnert zich dat hij hen vaak tegensprak. Als zij teksten uit het Boek van Mormon aanhaalden, dacht hij: 'Ze verzinnen dit echt heel goed. Het klinkt net als de Bijbel.' Ze gaven hem een exemplaar van het Boek van Mormon met voorin met de hand de belofte in Moroni 10:3-5 uitgeschreven dat de lezer door de Heilige Geest de waarheid van het boek te weten zou komen. Tsjo Joeng Hioen dacht aan het verhaal van Joseph Smith en ging naar zijn lievelingsplekje in de bergen

om een gebed uit te spreken. Maar hij kreeg niet meteen antwoord.

'Ze zijn waar'

Op een dag zat hij in een bibliotheek in het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden te lezen toen hij duidelijk een stem tot hem hoorde spreken: 'Ze zijn waar, ze komen van Mij.' Hij keek om zich heen om te zien of iemand anders de stem had gehoord. Er stroomden tranen over zijn wangen toen hij beseftte dat die boodschap alleen voor hem was.

Toen hij in 1969 was gedoopt en bevestigd, veranderde de wereld voor Tsjo Hioen. Mensen en zaken die voorheen onaangenaam leken, waren dat niet meer. Hij zag overal schoonheid om zich heen, ook al was er niets veranderd. Hij ging met de zendelingen langs de deuren en gaf zijn getuigenis.

Hij moest tijdens de Vietnamoorlog even zijn zendingswerk terzijde leggen toen hij in het leger zat. Maar toen hij halverwege de jaren zeventig naar Soentsjeon terugkeerde, zette hij zijn pogingen om het evangelie te verbreiden weer voort.

Er waren geen andere kerkleden in de stad. Hij probeerde daar verandering in te brengen door mensen die hij tegenkwam een boek-van-mormon te geven. 'Ik vond dat ik de waarheid in dit waardevolle boek aan anderen moest doorgeven', zegt hij. Maar hij had er niet veel succes mee. Vooral bij zijn eigen broers en zussen had hij als zending een grote invloed.

Zijn jongste zus, Tsjo Soengja (Koreaanse vrouwen houden hun meisjesnaam als ze trouwen), herinnert zich dat haar broer eerst

gewoon gezinsavonden hield met zijn broers en zussen waarop hij ze evangeliebeginselen bijbracht. Maar uiteindelijk stelde hij de zendelingen aan ze voor.

Zijn jongste zus nam het evangelie makkelijk aan. Ze voelde dat de Heilige Geest tot haar getuigde van de waarheid van het eerste visioen van Joseph Smith. Leden van een ander geloof hadden haar een tekst in het boek Openbaring laten zien waarvan zij zeiden dat het waar-schuwd tegen het toevoegen aan de woorden in dat boek (zie Openbaring 22:18–19). Maar toen ze op een dag in het Boek van Mormon 2 Nephi 29 las, werd daar in enkele ver-zen de noodzaak tot aanvullende openbaring uiteengezet (zie vss. 11–14), en weer voelde ze de Geest getuigen dat dit waar was.

Haar vader was ertegen dat ze tot de kerk toetrad, maar uiteindelijk gaf hij zijn toestemming, waarmee

haar gebeden werden verhoord. In 1976 — ze was toen 16 — werd ze gedoopt en bevestigd.

Hun vertrouwde leidsman

Net als haar pionierende oudere broer, Joeng Hioen, wilde ook Soengja het gevonden evangelie doorgeven. Ze vertelde er al haar vriendinnen op school over en uiteinde-lijk lieten vijf van hen zich dopen en bevestigen.

Soengja's oudste broer, Tsjong Jong Hioen, had samen met zijn broers en zussen ook naar de zendelingen geluisterd. Hun ouders hadden het druk met het restau-rant van de familie, en Joeng Hioen, de op-een-na-oudste zoon, moest vaak voor zijn jongere broers en zussen zor-gen. Zijn broers en zussen hadden hem allemaal lief en vertrouwden op zijn oordeel. 'Ik had veel respect voor mijn oudere broer, dus toen hij mij voor het eerst vertelde

Boven: Tsjo Soengja, de tweede in de familie Tsjo die lid van de kerk werd, na haar oudere broer. Tegenoverliggende pagina: Tsjo Jong Hioen, de derde die lid van de kerk werd, en zijn vrouw, Li Eoen Soek, en hun oudste dochter, Haji In (zitend op de vloer) en Tsjo Gil Ja met haar echtgenoot, Sin Ho Pil.

over het evangelie, kon ik het aanvaarden', zegt Jong Hioen.

Maar Jong Hioens bekering was niet alleen maar gebaseerd op het getuigenis van zijn broer. Hij kreeg zelf ook een sterk getuigenis van de waarheid. En toen hij eenmaal tot de kerk was toegetreden, werd hij een toegewijd en trouw lid.

Door die toewijding kreeg hij tijdens zijn studie het verlangen om een zending te vervullen — een keuze waar zijn vader tegen was. Maar Jong Hioen kreeg zijn vaders toestemming door te beloven harder te studeren na zijn terugkeer, een belofte waar hij zich aan hield.

Vader en zoon zouden enkele jaren later weer met elkaar botsen over de kerk als Jong Hioen een baan bij de kerkelijke onderwijsinstellingen krijgt aangeboden. Hij had succes in zijn baan bij een oliebedrijf, maar hij nam de baan bij de kerk aan en is sinds 1986 CES-coördinator in de regio Gwangdjo, in het zuiden van Korea. Zijn vader was er tegen en vond het onverstandig dat zijn zoon een goede baan bij een prestigieuze firma verliet om te werken voor een relatief onbekende kerk die in Amerika was opgericht. Zijn vader zei later dat hij bittere tranen had gestort vanwege Jong Hioens beslissing en dat hij hem bijna ontferd had. Gelukkig werd de kloof later overbrugd.

Alle broers en zussen Tsjo zeggen dat hun vader de grootste tegenstander was van hun studie en naleving van het evangelie. Hij kon erg veeleisend zijn en in zijn traditionele rol als hoofd van de familie verwachtte hij gehoorzaamheid.

Dienstbaarheid was de oplossing

Maar sommige andere broers en zussen hadden hun eigen bedenkingen over de kerk. De tweede dochter, Tsjo Gil Ja, had haar reserves omdat ze zich afvroeg waarom

haar broer gevraagd werd zoveel vrijwillig te doen in zijn kerk terwijl predikanten in andere kerken voor hun werk betaald werden. Zij had verkering, huwde en was al kinderen aan het grootbrengen toen ze uiteindelijk haar broers verzoek inwilligde om met de zendelingen te praten.

Toen zij haar vroegen om het Boek van Mormon te lezen, raakte ze erin verdiept en las ze het in drie dagen uit. Ze gaf gehoor aan de aansporing van Moroni om te bidden over de leringen die erin stonden en kreeg een sterke bevestiging dat die waar waren. Toen, zegt ze, 'had ik het gevoel dat er iets was dat ik voor God kon doen.' In antwoord daarop kreeg ze de ingeving dat ook zij naar de kerk moest gaan en zich ervoor moest inzetten.

Gil Ja had geleerd om zich in te zetten door het goede voorbeeld wat ze had gekregen. Haar moeder had dat beginsel ook altijd nageleerd en had zich al voor kerkleden ingezet voordat ze zelf lid werd.

Haar moeder had liefde opgevat voor de leden van de kerk en voor de zendeling-zusters die haar wilden onderrichten. Maar ze vond het moeilijk om haar traditionele godsdienst op te geven. In haar kast stond een boeddhabeeldje waar ze elke dag tot bad. Het keerpunt in haar bekering kwam toen ze gedroomd had dat ze tot haar boeddha bad en dat zijn geschilderde ogen begonnen te tranen en hij haar langzaam de rug toekeerde. Zij begreep dat de droom betekende dat het tijd was dat zij een nieuw godsdienstig pad volgde.

Drie jaar na haar doop en bevestiging stemde haar man — die toen het enig overblijvende familielid was dat nog geen lid van de kerk was geworden — er eindelijk mee in om naar het evangelie te luisteren en kwam ook hij tot bekering. Volgens zijn kinderen werd hij door zijn toetreding tot de kerk een ander mens: liever, vriendelijker en toleranter.

Een familie herenigd

Ongeveer 26 jaar na Tsjo Joeng Hioens doop waren al zijn familieleden eindelijk lid van de kerk. Een hoogtepunt voor de familie was de verzegeling van hun moeder en vader in de Seoeltempel. En het was voor de hele familie een ontroerend moment toen de kinderen Tsjo voor hun vader het wiegeliedje zongen dat hij voor ze had gezongen toen zij nog klein waren.

Hun moeder was tot haar dood getrouwd werkzaam in de kerk. Zelfs toen ze met maagkanker in het ziekenhuis lag, deed ze zendingswerk door de jongeman in het bed naast haar bekend te maken met het evangelie.

Haar zoons en dochters zetten die traditie van dienstbaarheid voort. Er zijn twee presidenten Tsjo in de familie. Jong Hioen, de CES-coördinator, heeft in de loop der jaren allerlei verschillende priesterschapsoepingen gehad en is momenteel president van de ring in Gwangdjoe. Tsjo Joeng Hioen, die zijn familie de weg heeft gewezen naar de kerk, heeft ook verschillende

leiderschapsposities bekleed in Soentsjeon, waaronder districtspresident. Momenteel is hij president van de gemeente Soentsjeon. Tsjo Gil Ja is meer dan zestien jaar lang achtereenvolgens ZHV-presidente van de wijk en van de ring geweest. Andere broers en zussen in de familie zijn ook actief waar zij wonen en zijn alle getrouwd met actieve leden.

Er zijn al zeven kinderen en kleinkinderen Tsjo op zending geweest en anderen bereiden zich voor op een zending. Enkele kinderen en kleinkinderen zijn met teruggekeerde zendelingen getrouwd. En nu wordt de vierde generatie Tsjo in de kerk grootgebracht. De moeilijkheden van het leven worden hen niet bespaard, maar door hun gehoorzaamheid zijn we wél gezegend.

De zending die bijna veertig jaar geleden die brochure aan een jonge postbeambte gaf kon onmogelijk weten wat er zou groeien uit dat kleine zaadje dat hij zaaide. Maar de oogst is overvloedig — en dit is waarschijnlijk nog maar het begin. ■

De wortel van de christelijke leer

THOMAS B. GRIFFITH

President Gordon B. Hinckley heeft ons geleerd dat we het evangelie dieper in ons hart moeten laten wortelen en in het hart van hen die wij liefhebben en dienen. Ik geloof dat een van de manieren om aan president Hinckley's aansporing te voldoen is ons te richten op de verzoening van Jezus Christus.

Jaren geleden heeft president Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, het volgende gezegd over de genade van onze Middelaar, Jezus Christus: 'Dit is de wortel van de christelijke leer. U weet misschien veel over het evangelie als aftakking hiervan, maar als u uitsluitend de aftakkingen kent zonder die met de wortel te

verbinden — als ze van de waarheid zijn afgesneden — zal er geen leven, waarheid of verlossing uit voortkomen.'¹

Ik geef u drie suggesties hoe we ons sterker met die wortel kunnen verbinden en daarbij het evangelie dieper in ons eigen hart en in het hart van hen die wij dienen te laten wortelen.

WATER KANIE (ÉN VOOR ÉÉN) GERAANT
HET VOORTKOMEN VAN HET MUSEUM
VOOR VERGESCHIEDENIS EN KUNST

Nemen van de zinnebeelden van zijn lijden

In het tempelaanbevelingsgesprek wordt ons gevraagd: 'Hebt u een getuigenis van de verzoening van Christus en van zijn rol als Heiland en Verlosser?' Vanuit mijn ervaring als bisschop en als ringpresident kan ik u gelukkig meedelen dat ik daar nog nooit een negatief antwoord op heb gehad. En toch vraag ik me af of we die vraag wel goed inschatten. Ik

vind het significant dat er van de vele rollen die Christus bekleedt bij ons alleen maar naar die van Heiland en Verlosser

HEM ALTIJD INDACHTIG ZIJN

'Het is de gewonde Christus die de Aanvoerder van onze ziel is, Hij die nog de littekens draagt van onze vergiffenis, het letsel van zijn liefde en ootmoed.

'Hij nodigt jong en oud, toen en nu, uit om naar voren te komen en die wonden te zien en te voelen (zie 3 Ne. 11:15; 3 Ne. 18:25). Dan gedenken wij net als Jesaja dat het voor ieder van ons was dat onze Meester 'veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met' verdriet was (Jesaja 53:3). Dit kunnen we allemaal in gedachte houden als we door een geknielde jonge priester worden uitgenodigd om Christus altijd indachtig te zijn.'

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'This Do in Remembrance of Me', *Ensign*, november 1995, p. 69.

Het brood en water van het avondmaal zijn treffende zinnebeelden die bedoeld zijn om bij ons een sterk gevoel van dankbaarheid en eerbied voor de Heiland op te roepen.

gevraagd wordt. Blijkbaar hebben deze beide rollen een bijzonder belang voor de tempel — een plek waar Hij Zich door verbonden aan ons bindt.

Als ringpresident vroeg ik me af of de leden van de ring 'een getuigenis van de verzoening van Christus en van zijn rol als Heiland en Verlosser' hadden. Ik had het gevoel dat de meesten onder hen Christus liefhadden — wat geen sinecure is — maar ik vroeg me af of ze Hem als Heiland kenden (Diegene die hen gered heeft)

of als hun Verlosser (Diegene die hen heeft vrijgekocht). Op een dag dacht ik daarover na en zag toen bij het lezen in 3 Nephi 11 enkele aspecten die me nooit eerder waren opgevallen.

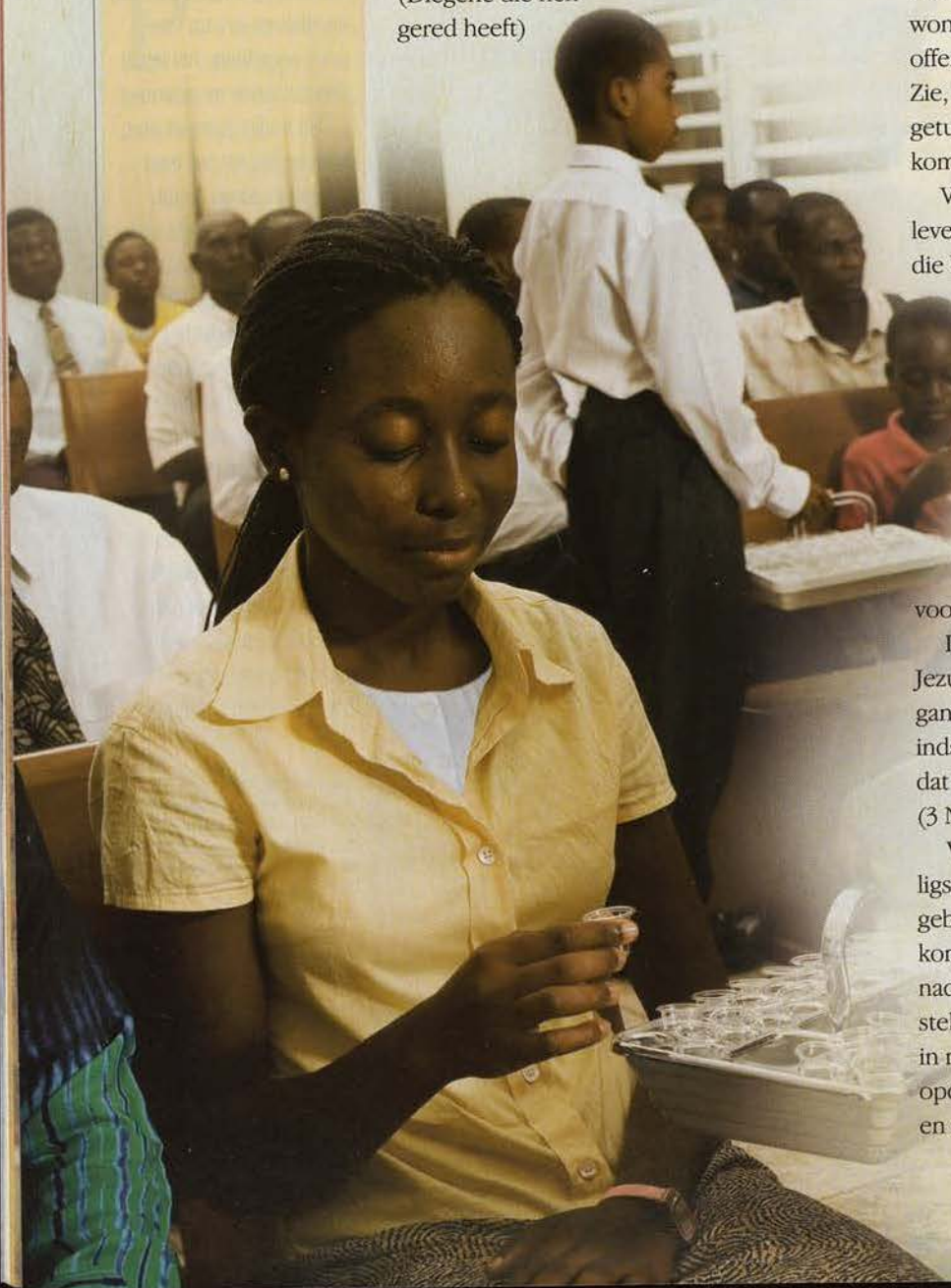
De mensen waar we in dat hoofdstuk over lezen, waren het rechtvaardige overblijfsel van het volk, zij die gehoor hadden gegeven aan de waarschuwingen van de profeten. Zij waren voorbereid om de Heer te ontmoeten. Toen de herrezen Heer aan hen verscheen, strekte 'Hij zijn hand uit' en toonde zijn wond — het zinnebeeld en bewijs van zijn offer. Toen sprak Hij 'tot het volk, zeggende: Zie, Ik ben Jezus Christus, die volgens het getuigenis der profeten in de wereld zou komen' (3 Nephi 11:9–10).

Vervolgens zei Hij: 'Ik ben het licht en het leven der wereld; en Ik heb gedronken uit die bittere beker die de Vader Mij heeft gegeven en heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarmee Ik Mij in alle dingen aan de wil van de Vader heb onderworpen vanaf het begin' (3 Nephi 11:11).

Dat was zijn boodschap. Hij is de Gezalfde van Wie de profeten hebben getuigd. Hij is de Schepper. Hij heeft voor ons geleden.

Let op de reactie van het volk: 'En toen Jezus deze woorden had gesproken, viel de ganse schare ter aarde; want zij werden indachtig, dat onder hen was geprofeteerd, dat Christus zich [...] aan hen zou vertonen' (3 Nephi 11:12).

Wat er toen gebeurde is voor mij het heiligste onderdeel van de gebeurtenis. Jezus gebod hen om één voor één naar voren te komen en iets moeilijks te doen: 'Staat op en nadert tot Mij om uw hand in mijn zijde te steken, en ook om de tekens van de nagels in mijn handen en in mijn voeten te voelen, opdat gij zult weten dat Ik de God van Israël en de God der gehele aarde ben, en ben

gedood voor de zonden der wereld' (3 Nephi 11:14).

Die mensen hadden fysiek contact met deze zinnebeelden van zijn lijden: 'En het geschiedde dat de menigte toetrad en de handen in zijn zijde stak en de tekens van de nagels in zijn handen en in zijn voeten voelde; en dat deden zij en traden één voor één toe totdat allen waren toegetreden' (3 Nephi 11:15) — alle twee en een half duizend.

Let eens op wat er toen gebeurde:

'En toen zij allen waren toegetreden en er zelf getuige van waren geweest, riepen zij eenparig uit, zeggende:

'Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neer en aanbaden Hem' (3 Nephi 11:16-17).

De tweede keer dat deze mensen aan Jezus' voeten vielen, 'aanbaden [zij] Hem'. De eerste keer zijn ze misschien wel om andere redenen op de grond gevallen: angst, ontzag of omdat anderen het deden. Maar de tweede keer vielen zij op de grond om Hem te aanbidden. Vanwaar die andere reactie? De tweede keer riepen zij eensgezind uit: 'Hosanna!', wat 'Red ons nu!' betekent. Waarom riepen deze mensen om onmiddellijke verlossing tot Christus?

Ik wil een antwoord suggereren. Hoewel zij gehoorzaam waren geweest, hadden zij Hem misschien niet als hun Heiland leren kennen omdat ze nog niet de noodzaak tot verlossing hadden gevoeld. Zij hadden een leven vol goede werken geleid. Zij kenden Jezus als God en als Voorbeeld. Maar misschien kenden ze Hem nog niet als Heiland. Hun gebed luidde niet: 'Wij danken U dat U ons in het verleden hebt verlost en ons daaraan vandaag door uw aanwezigheid herinnert.' Nee, het gebed was een actuele smeekbede: 'Hosanna!' oftewel 'Red ons nu!' Dat zegt mij dat ze Hem toen als Heiland leerden kennen.

Waardoor waren zij van goede, gehoorzame mensen ineens gehoorzame mensen geworden die Jezus Christus nu als Heiland kenden? Waardoor waren zij aan zijn voeten neergevallen om Hem te aanbidden? *Het was het fysieke contact met de zinnebeelden van zijn lijden.*

Dat was wat de leden van onze ring nodig hadden om Christus te leren kennen als hun Heiland en Verlosser: fysiek contact met de zinnebeelden van zijn lijden. Maar hoe kregen we dat voor elkaar? En toen bedacht ik dat we dat elke zondag kunnen doen door deel te nemen aan het avondmaal. Wij eten het gebroken brood, een zinnebeeld van zijn gedode lichaam. Wij drinken het water, een zinnebeeld van zijn vergoten bloed. Dat zijn treffende

zinnebeelden die bedoeld zijn om bij ons een sterk gevoel van dankbaarheid en eerbied op te roepen.

Ik geloof dat wij, als wij deelnemen aan het avondmaal van de Heer, in ons hart tot Christus roepen: 'Red ons nu!', en dat wij aan zijn voeten willen neervallen om Hem te aanbidden.

Zijn offer overpeinzen

Om het evangelie in ons hart geworteld te krijgen en in het hart van hen die wij dienen, moeten we bovendien tot in detail weten, begrijpen en aanvoelen welke gebeurtenissen deel uitmaakten van de verzoening van Jezus Christus. In Leer en Verbonden 19 geeft de Heer uit de eerste hand een gedetailleerd verslag van het lijden dat Hij heeft doorstaan:

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren; (...)

'welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest deed lijden — en Ik wilde dat Ik de bittere beker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen' (vss. 16, 18).

Wat voor God aanbidden wij? Een God die wil dat wij weten dat zijn liefde voor ons oneindig en eeuwig is. Een God die wil dat wij weten dat zijn liefde voor ons Hem de kracht gaf om voor ons te lijden. Dit te weten, zou voldoende voor ons moeten zijn om ons leven in gehoorzaamheid en dankbaarheid aan Hem te onderwerpen.

Enige tijd geleden hoorde ik een levendige discussie tussen twee mensen over een kunstwerk dat een realistische afbeelding van Christus' lijden voorstelde. Een van hen maakte bezwaar tegen het kunstwerk en zei: 'Ik wil er niet aan hoeven denken hoeveel Christus geleden heeft.' Ik vond dat een vreemde uitspraak omdat ik vind dat geen van ons zich kan veroorloven om niet aan zijn lijden te denken, ook al kunnen we niet volledig bevatten hoezeer Hij heeft geleden.

Voordat Moroni zijn relaas in het Boek van Mormon besloot met de aansporing 'komt tot Christus' (Moroni 10:30, 32), haalde hij een brief van zijn vader aan. Die moet veel indruk op hem hebben gemaakt, en ik denk dat hij hoopte dat hij ook indruk zou maken op ons: 'Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en mogen de dingen die ik heb geschreven u niet bedroeven, zodat ze u tot stervens toe terneerdrukken; maar moge Christus u verheffen, en

mogen zijn lijden en dood, en de verschijning van zijn lichaam aan onze vaderen, en zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop op zijn heerlijkheid en op het eeuwige leven, u voor eeuwig bijblijven' (Moroni 9:25).

Een van de dingen die wij altijd in gedachte moeten houden is 'het lijden en de dood' van Christus. We moeten gedachtes aan de prijs die Hij voor onze ziel betaald heeft niet uit de weg gaan. Onze lofzangen herinneren ons eraan:

*'Als 'k denk aan zijn wonden voor onze
strafwaardigheid'
Zal 'k ooit dan vergeten zijn groot' offervaardigheid?'*²

*'Laat ons niet vergeten, Heiland,
dat Gij voor ons leedt en sterft.'*³

*'Denkt, o heil'gen, denkt aan Mij,
denkt eraan, hoe uit mijn zij,
van mijn hoofd, uit hand en voet,
werd voor u gestort mijn bloed.
Met mijn lichaam aan het hout
leed ik ook voor úw behoud.'*⁴

Onlangs las ik mee toen een spreker een bekende schrifttekst voorlas: 'Bedenkt dat de waarde van zielen groot is in de ogen van God' (LV 18:10). En toen zag ik in het volgende vers iets dat mij nooit eerder was opgevallen. De Heer zegt dat Hij de waarde van onze ziel als volgt heeft bewezen: 'Want zie, de Heer, uw Verlosser, heeft de dood in het vlees ondergaan; aldus heeft Hij de pijn van alle mensen geleden, *opdat alle mensen zich zouden kunnen bekeren en tot Hem komen*' (LV 18:11; cursivering toegevoegd).

Zijn lijden bewijst zijn liefde, maar doet nog meer. Het is tevens de manier waarop Hij ons ertoe brengt om ons te 'beker en tot Hem [te] komen'. Als we tot enig besef zijn gekomen van wat Hij voor ons heeft gedaan — en in het bijzonder wat Hij voor ons heeft geleden — dan is onze natuurlijke reactie als kind van God om onze dank en liefde te willen tonen door Hem te gehoorzamen. Volgens mij is dit vers de kortste en diepzinnigste beschrijving — afkomstig van de Heer zelf — van de manier waarop wij het evangelie in ons hart kunnen laten wortelen.

De beste manier om mensen over te halen zich te bekeren en tot Christus te komen, is hen laten denken aan wat Hij voor ons heeft gedaan en vooral aan wat Hij voor ons heeft geleden. Zo doet de Heer het.

Hem indachtig zijn

Enkele jaren geleden hoorde ik ouderling Gerald N. Lund van de Zeventig een tijdschriftenartikel over bergbeklimmen beschrijven. Het artikel ging over zelfzekeringen — het systeem dat de veiligheid van klimmers garandeert. Een klimmer bereikt een veilige positie, bevestigt het touw en roept vervolgens naar zijn of haar metgezel: 'Je bent gezekeerd', wat betekent: 'Je bent veilig.' De directeur van een school in bergbeklimmen, Alan Czenkusch, vertelde de auteur van het artikel welke ervaringen hij met zelfzekeringen had:

'Czenkusch heeft door de methode van zelfzekering zijn beste en slechtste momenten in het klimmen meemaakt. Czenkusch viel eens van een hoge rotswand af, trok drie steunen mee en trok degene die hem gezekeerd had van een richel af. Hij kwam ondersteboven drie meter boven de grond tot stilstand toen zijn medeklimmer met uitgestrekte armen de val stopte.

"Don redde mijn leven", zegt Czenkusch. "Hoe reageer je op zo iemand? Geef hem een tweedehands klimtouw voor Kerstmis? Nee, je onthoudt het. Je denkt altijd aan hem."⁵

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd:

'Geen enkel lid van deze kerk mag ooit de hoge prijs vergeten die onze Verlosser met zijn lijden betaald heeft om alle mensen te laten leven — de kwelling van Getsemane, de bittere bespotting bij zijn verhoor, de gemene doornenkroon die zijn huid openreet, de menigte die bij Pilatus om zijn bloed riep, de eenzame last van zijn loodzware gang naar Golgota, de gruwelijke pijn toen grote spijkers zijn handen en voeten doorboorden (...).

'Dat moeten we nooit vergeten. We mogen het nooit vergeten, want daar gaf onze Heiland, onze Verlosser, de Zoon van God, Zich als plaatsvervangend offer voor eenieder.'⁶

Mogen wij Hem altijd indachtig zijn, alsmede de prijs die Hij heeft betaald voor onze ziel. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens een devotionaal aan de Brigham Young University op 14 maart 2006.

NOTEN

1. 'The Mediator', *Ensign*, mei 1977, p. 56.
2. 'k Sta spraak'loos', lofzang 129.
3. 'Bij 't gebed voor 't brood en 't water', lofzang 115.
4. 'Eerbied! Verootmoedigt u!', *Heilige lofzangen*, nr. 27.
5. Uit Eric G. Anderson, 'The Vertical Wilderness', *Private Practice*, november 1979, p. 21.
6. 'The Symbol of Our Faith', *Liabona*, april 2005, p. 4.

HEB JE DE **JUISTE** BOODSCHAP GEKREGEN?

DE GEEST WIL OOK
MET JOU COMMUNICEREN.
LET JE OP?
(Zie LV 11:13.)

RUSSELL EN BRAD WILCOX

Het is zó leuk dat ik mijn vriendin weer zie', zei een jonge vrouw tegen haar ouders terwijl ze zich voorberedde op het bijzondere weerzien. Ze was pas teruggekeerd nadat ze een tijd ver weg had gewoond. Ze had lang naar dit moment uitgezien.

Toen de twee vriendinnen elkaar zagen, hadden ze allebei een glimlach van oor tot oor. Ze omhelsden elkaar en vertrokken lachend om samen bij te praten. Maar tot de verbazing van de ouders kwam hun dochter veel eerder dan verwacht weer terug.

'Wat is er mis?' vroegen ze.

'Ik vond het zo geweldig dat we weer konden praten zoals vroeger, maar ze was de hele tijd met haar andere vriendinnen aan het sms'en.' Het was duidelijk dat ze gekwetst en teleurgesteld was toen ze zei: 'Ik zou willen dat sms'en nooit was uitgevonden.'

Net als alle andere communicatiemiddelen kunnen mobiele telefoons met sms-mogelijkheden positief of negatief zijn, afhankelijk van hoe we ze gebruiken. Er zijn voorbeelden van sms'jes, zoals een met een verjaardagsgroet die iemands dag goed maakte, of die een ramp voorkwam omdat iemand tijdig en effectief werd gewaarschuwd. Maar er zijn ook veel niet zo positieve verhalen te vertellen over tieners die hun vrienden sms'en tijdens zondagsschool- of seminarielessen, of mensen die gekwetst raken door een ontvangen boodschap, of — zoals in het bovenstaande voorbeeld — mensen die anderen om hen heen negeren of verwaarlozen om iemand anders te kunnen sms'en.

Net als e-mailen kan sms'en een prachtige manier zijn om te communiceren en relaties te ontwikkelen, maar het is niet de relatie zelf. Als we sms'en beheersen en in de hand houden, kan het positieve resultaten hebben. Maar als we het de overhand geven, kan het storend werken en zelfs schadelijk worden.

Verontrustende trends

We vroegen enkele onlangs teruggekeerde zendelingen wat ze van sms'en vonden. Deze vrienden hadden hun zending in een 'sms-loze' omgeving doorgebracht en gaven na hun terugkeer hun mening over enkele verontrustende trends die ze hadden gezien. Ze vertelden hoe sms'en een vals gevoel van veiligheid geeft, hoe het slechte communicatieve vaardigheden tot gevolg heeft, en hoe het een afstandelijke en emotionele activiteit kan zijn.

'Je kunt heel makkelijk het gevoel krijgen dat je een soort beschermende muur om je heen hebt als je aan het sms'en bent', zegt een van hen. 'Het is heel makkelijk om een onnadenkende uitnodiging of venijnige reactie af te vuren omdat je je veilig voelt.' Maar zo'n gevoel is niet altijd zo gezond. Het is net als vanuit de veiligheid van je eigen auto schreeuwen naar een andere bestuurder. Door de afstand voel je je veilig als je dingen zegt die je nooit in iemands gezicht zou zeggen. Heb je wel eens een leerkracht gehad die op een opstel of kort verhaal waar je uren in had gestoken harde en zelfs wrede opmerkingen maakte? Van een afstand voelde de leerkracht zich veilig bij het geven van kritiek die misschien niet zo opbouwend was. Had hij of zij jou persoonlijk gesproken, dan zou de kritiek waarschijnlijk veel milder en tactvoller zijn gebracht.

Een andere teruggekeerde zending merkt op dat sms'en volgens hem niet leidt tot goede communicatieve vaardigheden. 'Wanneer leer je om een gesprek te voeren dat langer dan een paar minuten duurt?' vraagt hij. 'Wanneer leer je om te luisteren naar verbale en non-verbale boodschappen?' Hij zei dat het bijna grappig is om over een universiteitscampus of luchthaven te lopen en te zien hoe

*Is sms'en
goed of slecht?
Dat hangt
ervan af hoe
je het doet.*

Neem kansen waar om met mensen te praten en nieuwe vrienden te vinden. Als je persoonlijke omgang met mensen hebt, kun je een vriendschap beter uitdiepen en meer begrip voor de ander aan de dag leggen.

Iedereen met zijn mobieltje met iemand 'ergens anders' communiceert en de mensen 'om hem heen' volledig negeert. De teruggekeerde zendeling zegt: 'Het lijkt net zo erg als de egocentrische superster die geobsedeerd is met het communiceren met zijn of haar publiek in de film of op cd, maar medespelers, assistenten of fans slecht behandelt.'

'Misschien wel het grootste nadeel van sms'en is dat je erdoor in staat wordt gesteld om afstand te nemen van mensen', zegt een andere teruggekeerde zendeling. Relaties zijn net als bankrekeningen: zonder inleg geen opbrengst. Als je weinig moeite investeert in je pogingen om contact te leggen en om te gaan met anderen, krijg je ook erg weinig terug. Deze voormalige zendeling zegt verder: 'Het is net als met onderzoekers. Als je je hart voor ze afsluit en niet om ze geeft, kun je jezelf veel verdriet besparen als ze je boodschap verwerpen, maar je weet nooit wat er had kunnen gebeuren als je alles gegeven had.' Sms'en kan makkelijk de emotie halen uit de

omgang met anderen die belangrijk is in ons leven. 'Het is net als voedsel zonder kruiden eten. Je mist zoveel.'

Greep op de zaak krijgen

Hoe kunnen we de nadelen vermijden en goed omgaan met sms'en? Dezelfde teruggekeerde zendelingen geven goede raad: sms in afzondering, schep evenwicht tussen je elektronische en niet-elektronische vormen van communicatie, en streef naar verscheidenheid in je amusement.

'Praat met mensen', zegt een van de teruggekeerde zendelingen. 'Leer hoe je een gesprek moet beginnen met iemand die je niet kent. Vraag: "Waar kom je vandaan?" of "Heb je hier altijd in de buurt gewoond?" Dat is een van de moeilijkste dingen voor nieuwe zendelingen om te doen, en dat zou niet zo moeilijk moeten zijn. Het zou niet zo moeilijk moeten zijn om een gesprek aan te knopen met degene die je haar knipt of iemand die met je in de rij bij de supermarktkassa staat. Je hoeft geen vreemden op straat te benaderen. Maak gewoon een opmerking tegen, of stel een vraag aan, degene die in de metro naast je zit.'

Een andere teruggekeerde zendeling zegt: 'Sms'en, luisteren naar

boodschappen en zelfs telefoontjes aannemen kan wachten. Doe het als je alleen bent, maar niet waar anderen bij zijn.' Hij zegt verder: 'Mijn zendingspresident had een mobiele telefoon, maar had hem in stiltemodus en beantwoordde nooit telefoontjes tijdens een conferentie of gesprek. We wisten altijd dat wij op dat moment zijn prioriteit waren.'

Sms'en kan voor sommige mensen zelfs een vorm van amusement zijn. 'Het is droevig als het die functie voor je vervult', zegt een teruggekeerde zendelingzuster. Wat ga je later je kinderen vertellen over de manier waarop je plezier maakte in de 'goede oude tijd'? Wil je echt toegeven dat je amusement helemaal draaide rond video's, computerspelletjes en sms-boodschappen? Ze vraagt: 'Hoe zit het met creatieve uitjes, gezelschapsspelletjes doen of gewoon grappige verhalen vertellen en lachen tot het pijn doet?'

Russells ervaring

Toen Russell thuiskwam van zijn zending, was hij opgewonden toen hij een mobiele telefoon kreeg. Hij had er eerder wel een gebruikt, maar zonder de spelletjes, camera en sms-mogelijkheden. Een van de eerste weekends na zijn terugkeer werd hij gevraagd om te helpen met een rommelmarkt die bij iemand in de buurt werd gehouden. Terwijl er mensen rondliepen tussen de spullen die op het grasveld uitgesteld waren, speelde Russell met zijn nieuwe mobieltje en begon hij een vriend te sms-en om hem te vertellen hoe erg hij zijn zending miste. Plotseling merkte hij een dame op die een beetje verward naar enkele spullen leek te kijken. Hij legde zijn mobieltje weg en liep op haar af. Hij ontdekte al snel dat ze nog maar pas in de buurt was komen wonen en dat ze Spaans sprak en maar weinig Engels. Aangezien hij in Spanje op zending was geweest, sprak hij tot haar plezier Spaans met haar. Het duurde niet lang om haar te helpen enkele spullen uit te zoeken, maar hij had toen ook haar naam en adres en was van plan de zendingen naar haar toe te sturen.

Russell zegt: 'Ik zat mijn vriend te sms'en hoe erg ik mijn zending miste en liet daardoor bijna een zendingskans voorbijgaan. Toen ik het mobieltje weglegde, kreeg ik nota bene een verwijzing voor de zendingen. Ik was blij met mijn nieuwe mobieltje, en mijn vriend sms'en was leuk, maar niets maakte me blijer dan die verwijzing voor de zendingen te pakken krijgen.'

Is er plaats voor sms'en? Natuurlijk. We moeten er alleen voor zorgen dat het niet de overhand krijgt. ■

DE BOODSCHAP KRIJGEN

Sms'en kan ook goed gebruikt worden. Drie leerlingen van het seminarie aan de Skyline High School in Salt Lake City (Utah, V.S.) hebben deze voorbeelden gegeven van hoe zij en anderen hun duimspieren op zinvolle wijze hebben gebruikt.

- Mitch kreeg een sms'je om hem te bedanken voor iets wat hij had gedaan, en dat voelde fijn. Eenvoudige, positieve boodschappen sturen duurt niet lang, maar kan iemands dag helemaal goed maken.

- Mary-Martha's zondagschoolleerling stuurde sms'jes rond om haar leerlingen te herinneren aan een kerkactiviteit.

- Bridger stuurde zijn vriend een sms'je om te vragen of hij naar het seminarie ging. Je kunt mensen per sms uitnodigen naar het seminarie of naar jongerenactiviteiten zonder ze onder druk te zetten. Je kunt ze ook een boodschap sturen om te zeggen dat je ze gemist hebt bij een activiteit en ze uitnodigen om de volgende keer wél te komen.

- Een vriend van Mitch downloadde de Schriften naar zijn mobieltje. Een sms'je met je lievelingsschrifttekst kan iemands dag beïnvloeden en zijn of haar hart raken.

- Bridger stuurt zijn vader en moeder graag boodschappen om te vragen hoe hun dag tot zover gaat. In plaats van je te isoleren kun je met deze manier van sms'en je relatie met je ouders zelfs versterken.

Het is aan jou om verstandig met sms'en om te gaan. Het kan erg nuttig zijn, maar laat het niet de plaats innemen van persoonlijke communicatie.

Hoeveel invloed kan geweld in de media op mij hebben? Het antwoord verbaasde me.

NAAM BEKEND BIJ DE REDACTIE

Kom op, pap', smeeke ik. 'Deze film heeft die classificatie alleen maar vanwege het geweld. Een beetje nep-geweld kan geen kwaad.'

Mijn neef van zestien en ik maakten er geen gewoonte van om te vragen of we films voor hogere leeftijden mochten zien. We waren brave jongens — actief in het seminarie en in ons priestersquorum. Maar we hadden allebei gehoord hoe geweldig deze film was en hoeveel onderscheidingen hij zou krijgen. Bovendien was ons gezegd dat er geen seks in zat, geen ongepaste toespelingen en erg weinig vloeken. En dat zijn toch vooral de slechte dingen, nietwaar?

Maar mijn vader zag dat niet zo. Uiteindelijk veranderde hij van tactiek. 'Prima', zei hij. 'Jullie weten wat goed en wat verkeerd is. Doe maar wat volgens jullie goed voelt.'

De kerkleiders hebben ons gezegd dat we geen ongepaste films moeten kijken en in onze familie was de regel dat we geen films met de classificatie R mochten kijken. (In de Verenigde Staten betekent R dat iemand onder de zeventien jaar begeleid moet worden door een volwassene.) Ik denk dat ik

eigenlijk van mijn vader wou horen dat het niet hinderde als mijn neef en ik naar die film gingen. Zo konden we doen wat we wilden zonder ons schuldig te voelen. In plaats daarvan legde mijn vader de verantwoording voor die beslissing helemaal op mijn schouders.

Nou ja, hij zei in elk geval geen nee. En het was trouwens maar een klein beetje geweld.

Toen mijn neef en ik de film hadden gezien, voelde ik me helemaal niet prettig. Ik dacht dat dit kwam door de classificatie van

ILLUSTRATES CARY HENRIE

Maar een klein beetje geweld?

de film, dus beloofde ik mezelf dat ik nooit meer naar een R-film zou kijken. Maar toen ik later naar een enigszins gewelddadige film had gekeken (die weliswaar was goedgekeurd voor tieners), besepte ik dat ik weer datzelfde nare gevoel had.

Wat was er gebeurd? Had ik niet het goede gedaan door een film voor een jongere leeftijdsgroep te kiezen? Misschien ging het niet om de leeftijdsgroep. Misschien ging het om het geweld zelf. Maar had geweld werkelijk zo'n uitwerking op mij?

Toen ik mijn zakuitvoering van de brochure *Voor de kracht van de jeugd* pakte,

DICHT BIJ DE GEEST BLIJVEN

'De norm is duidelijk. Als iets wat wij denken, zien, horen of doen ons vervreemdt van de Heilige Geest dan moeten we ophouden met dat te denken, zien, horen of doen. Als er bijvoorbeeld iets is dat voor amusement wil doorgaan, maar dat ons vervreemdt van de Heilige Geest, dan is die vorm van amusement stellig niets voor ons.'

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Opdat wij zijn Geest altijd bij ons mogen hebben', *Liahona*, mei 2006, p. 30.

verbaasde het me dat ik een belangrijke opmerking eerder over het hoofd had gezien. Onder 'Amusement en de media' staat: 'Laat je niet in met amusement dat op wat voor manier dan ook grof, onzedelijk, gewelddadig of pornografisch is.'

Maar ik verzette me nog. 'Goed,' dacht ik, 'misschien zijn er mensen die zich laten beïnvloeden door geweld, maar ik weet dat het niet echt is. En ja, het is waar dat sommige films erg levensecht zijn, maar een beetje heeft nooit kwaad gedaan, toch?' Plotseling was ik daar niet zo zeker meer van.

En toen kwam de klap op de vuurpijl. Meteen na die opmerking over geweld staat er: 'Neem je voor om je hoe dan ook aan Gods normen te houden.'

Au! Dat had ik niet gedaan. Natuurlijk kon ik het wegedeneren met de gedachte dat ik het goede koos door vulgaire taal, onzedelijkheid en porno te vermijden. Maar was het goed genoeg om me aan de meeste normen van God te houden? Was ik écht toegewijd aan de Heer als ik me niet aan al zijn normen wilde houden?

Het deed er niet toe wat de classificatie

van de film was, en het deed er ook niet toe dat er maar een beetje geweld in zat. Het was genoeg om de Geest te ontstemmen. En als dat voor films geldt, zou datzelfde dan niet ook kunnen gelden voor andere dingen? Misschien zijn er woorden die de Geest ontstemmen zelfs als het geen vloekwoorden zijn en misschien is er muziek die de Geest ontstemt zelfs als de tekst niet slecht is.

Toen ik me vast voornam om de dingen die ik keek, afspeelde, las, zei en beluisterde beter uit te kiezen, kon ik binnen enkele dagen het verschil merken. Voorheen had ik niet ingezien hoe ongevoelig ik voor de invloed van de Geest was geworden.

Toen ik minder geweld in me opnam, merkte ik dat het makkelijker was om me in te houden en maakte ik lang niet zoveel ruzie met mijn broers. Ik merkte ook dat het verschil uitmaakte om op mijn woorden te letten, hoewel ik nooit grove taal had gebruikt. En het allerfijnste was dat ik de Geest sterker voelde.

Daardoor leerde ik dat 'maar een klein beetje geweld' meer is dan de Geest wil zien. ■

GEWELD IN DE MEDIA

Als je naar gewelddadige films en tv-programma's kijkt, kan dat je beïnvloeden, ongeacht de filmkeuring. Meer dan dertig jaar lang hebben de kerkleiders al gewaarschuwd voor het kijken naar geweld. In het jaar 2000 kwamen vooraanstaande Amerikaanse medici bovendien met deze verklaring:

'Uit meer dan duizend onderzoeken (...) komen overtuigende bewijzen dat er oorzakelijk verband is tussen geweld in de media en agressief gedrag van sommige kinderen. De conclusie van de gezondheidszorg, getrokken uit meer dan dertig jaar onderzoek, is dat kijken naar geweld in amusement kan leiden tot een toename van agressieve houdingen, waarden en gedragingen.' (Joint Statement on the Impact of Entertainment Violence on Children' [26 juli 2000], <http://www.aap.org/advocacy/releases/jstmtevc.htm>.)

VOOR DE KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2007

De Kindervriend

DE PROFEET VOLGEN

President Hinckley herinnert zich wat er gebeurde toen zijn vader en moeder de raad van een levende profeet opvolgden.

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

In 1915 vroeg president Joseph F. Smith de leden van de kerk om gezinsavond te houden. Mijn vader zei dat we dat zouden doen, dat we de zitkamer zouden verwarmen, waar moeders vleugel stond. We zouden doen wat de president van de kerk had gevraagd.

Wij, de kinderen, konden echt geen uitvoering geven. We konden van alles als we samen speelden, maar een solo proberen te zingen waar de anderen bij waren, was voor ons net zoiets als ijs op de kachel zetten en verwachten dat het niet smelt. Aanvankelijk giehelden we en maakten we lollige opmerkingen over elkaars optreden. Maar onze ouders hielden hardnekkig vol. We zongen samen. We baden samen. We luisterden rustig terwijl mijn moeder verhalen uit de Bijbel en het Boek van Mormon voorlas. Vader vertelde verhalen uit zijn hoofd.

Uit die eenvoudige, korte bijeenkomsten in de zitkamer van ons oude huis is iets onbeschrijflijks en prachtigs voortgekomen. We gingen meer van onze ouders

houden. We gingen meer van onze broertjes en zusjes houden. We gingen meer van de Heer houden. In ons hart groeide de waardering voor eenvoudige goedheid. Die geweldige dingen gebeurden omdat onze ouders de raad van de president van de kerk opvolgden. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 1993.

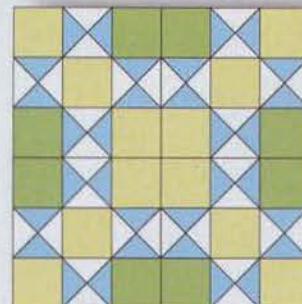
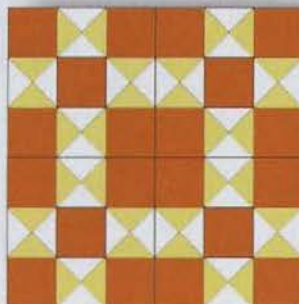
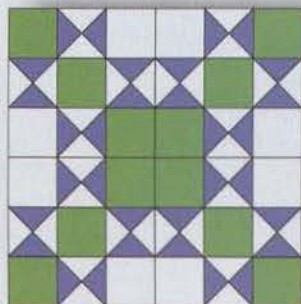
OM OVER NA TE DENKEN

- 1. Waarom begon de familie Hinckley gezinsavond te houden? Is er iets dat jij zou moeten doen om dezelfde reden?**
- 2. Heb je je wel eens verlegen gevoeld als je dingen deed die niet zo goed gingen? Wat kun je van het voorbeeld van president Hinckley leren?**
- 3. Welke zegeningen kreeg de familie Hinckley door de raad van de profeet op te volgen? Welke zegeningen krijgt jouw familie als jullie de huidige profeet volgen?**
- 4. Kun je in dit verhaal nog iets anders vinden om over na te denken? Zo ja, vertel het dan aan je familie, zodat zij er ook over na kunnen denken.**

Geloofsartikelen 1:1.		IV 42:17			3 Nephi 28:11
	Lucas 3:22			1 Nephi 12:7	
4 Nephi 1:1		Moroni 6:9			Moroni 10:4-5
Alma 5:45-46			Romeinen 15:13		Handelingen 1:2
	Johannes 14:26.			2 Nephi 31:17	
IV 8:2					IV 20:26-27

Noot: Als u deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt halen, kunt u deze activiteit kopiëren, overtrekken, of van het internet afdrukken via www.lds.org. Klik voor het Engels op 'Gospel Library'. Klik voor Nederlands op 'Languages' en vervolgens op 'Nederlands'.

Luister naar de stille, zachte stem

'Want zie, de Trooster weet alle dingen en geeft getuigenis van de Vader en van de Zoon' (LV 42:17).

ELIZABETH RICKS

Wat voor belangrijke dingen moet je weten? We moeten weten hoe we onze schoenveters moeten strikken. We moeten weten hoe we onze naam schrijven.

Maar er is één ding dat belangrijk is dan alle andere. We vinden het in Johannes 17:3. Johannes schrijft wat Jezus tegen zijn Vader, onze hemelse Vader, zei: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.' Onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, kennen, is het belangrijkste dat wij ooit kunnen weten. En dat noemen we een getuigenis.

Hoe kunnen we iets te weten komen? Wij zijn gezegend met twee stellen ouders: aardse ouders en hemelse Ouders. Als je iets te weten wilt komen, zoals hoe je je schoenveters moet strikken, kunnen je aardse ouders je helpen. En ze kunnen je vragen beantwoorden met behulp van woordenboeken, de Schriften en dergelijke.

Als je een getuigenis wilt hebben van heilige zaken, kun je je hemelse Vader daar om vragen. Hij gebruikt meestal het derde lid van de Godheid — de Heilige Geest — om je antwoord te geven. De Heilige Geest getuigt van de Vader en de Zoon. Door zijn stille, zachte stem kan de Heilige Geest tot je getuigen dat Jezus de Zoon van God is. Hij kan tot je getuigen dat Joseph Smith het evangelie heeft hersteld en dat we nu ook een profeet hebben. Moroni vertelt ons in het Boek van Mormon dat we door de macht van de Heilige Geest de waarheid van *alle* dingen te weten kunnen komen (zie Moroni 10:5).

Luister je naar de stille, zachte stem, dan kun je een getuigenis krijgen. Je geloof in Jezus Christus zal groeien als je naar de Heilige Geest luistert.

Activiteit

Met een deken of een dekbed kan je lichaam het warm krijgen, net zoals de Heilige Geest je geest een gevoel van warmte en rust kan geven. Als je meer over de Heilige Geest te weten wilt komen, zoek dan de schriftplaatsen op de lapjesdeken op. Misschien wil je in je Schriften de woorden *Trooster* of *Heilige Geest* onderstrepen. Kleur daarna de lapjes van de deken. Hang je kleurplaat boven je bed om je eraan te herinneren dat de Heilige Geest je kan troosten en dat je geloof groeit als je naar zijn influisteringen luistert.

Ideeën voor de participatieperiode

1. *Bespreek hoe Alma een getuigenis kreeg. Schenk vooral aandacht aan Alma 5:45–46. Laat zien dat Alma moest vasten en bidden om door de macht van de Heilige Geest een getuigenis te krijgen. Help de kinderen om LV 42:17 uit het hoofd te leren. Laat ze de tekst opzoeken en de leden van de Godheid noemen. Leg uit dat 'de Trooster' een andere naam is voor de Heilige Geest. Deel het jeugdwerk op in drie groepjes. Laat de ene groep opstaan en 'de Trooster' zeggen, een andere groep 'van de Vader' en de laatste groep 'van de Zoon'. Herhaal dit en voeg er elke keer woorden aan toe. Zingen is een manier van getuigen. Laat de kinderen een liedje over getuigenis zingen.*

2. *Schrijf vóór het jeugdwerk begint het woord Uitnodiging aan de voorzijde van een grote kaart. Laat de kinderen die graag uitnodigingen krijgen hun hand opsteken. Doe de kaart open en laat de volgende boodschap zien: 'Ik nodig de influisteringen van de Heilige Geest uit als ik ...' Vraag de kinderen hoe zij de ingevingen van de Heilige Geest kunnen uitnodigen om ze te helpen. Aan de binnenzijde van de kaart schrijft u ideeën zoals bidden, de Schriften lezen, de geboden onderhouden en de levende profeten volgen. Geef elk kind een kaartje om een uitnodiging van te vouwen. Laat ze de woorden 'Ik nodig de influisteringen van de Heilige Geest uit als ik ...' overschrijven op de voorzijde van het kaartje. Laat ze aan de binnenkant de besproken ideeën en hun eigen ideeën opschrijven. ●*

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Een leider zijn

Toen Spencer nog jong was, zag hij andere jongens van zijn leeftijd watermeloenen stelen van de akker van een buurman. Ze sloegen de meloenen kapot en renden toen weg.

Toen Spencer diaken was, haalde hij vastengaven op, wat in die tijd vaak uit fruit, meel en groenten bestond. Zijn vader leende hem een paard en wagen, en Spencer nam zijn taak erg serieus.

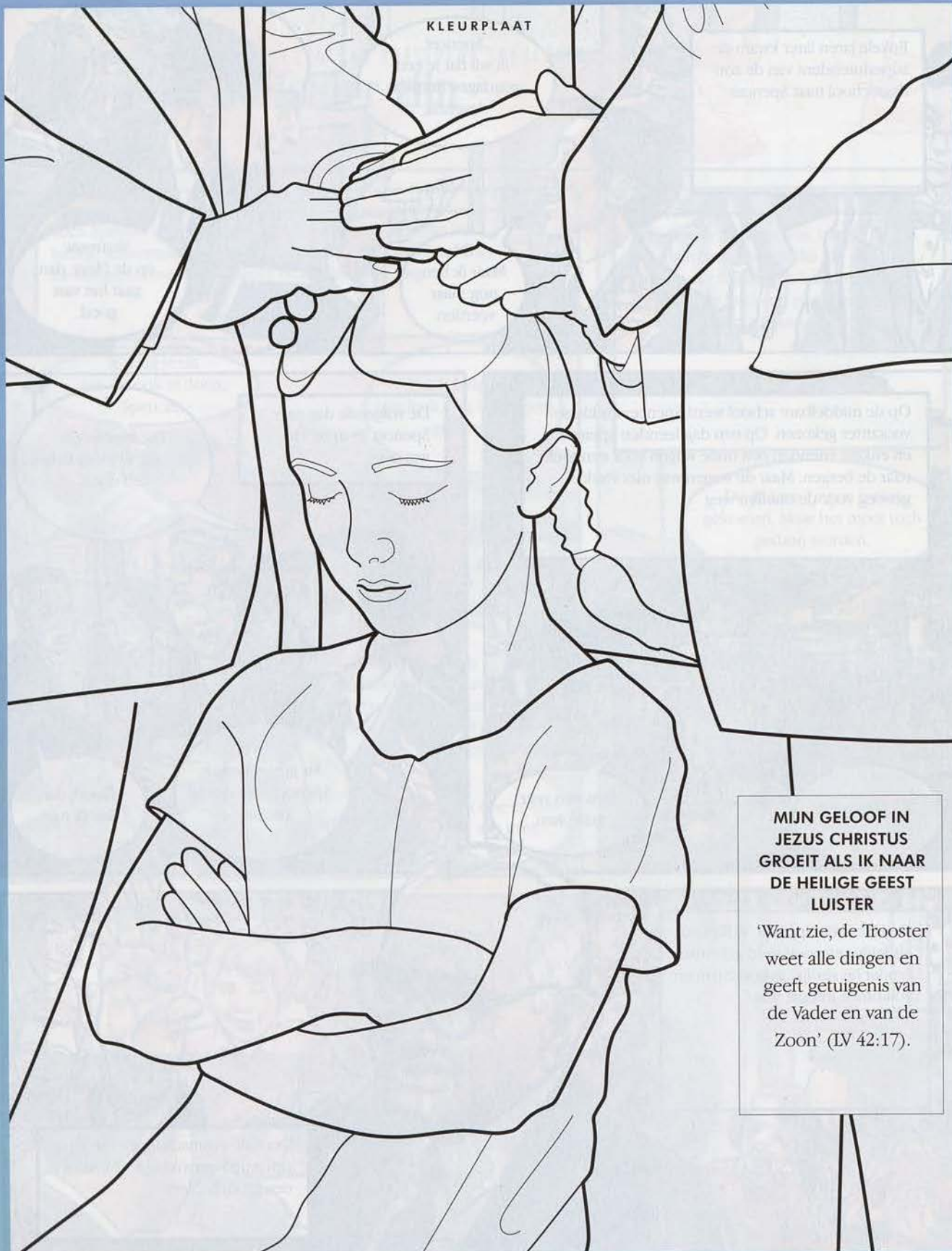

Spencer werd later secretaris en toen president van zijn diakenenquorum.

KLEURPLAAT

**MIJN GELOOF IN
JESUS CHRISTUS
GROEIT ALS IK NAAR
DE HEILIGE GEEST
LUISTER**

'Want zie, de Trooster
weet alle dingen en
geeft getuigenis van
de Vader en van de
Zoon' (IV 42:17).

‘De beste plek om wat levens- middelen opzij te zetten is thuis. (...)

‘We kunnen bescheiden beginnen. We kunnen beginnen met een voedselvoorraad voor een week en die geleidelijk uitbouwen tot een maand, en daarna drie maanden. (...) Ik ben bang dat veel mensen het gevoel hebben dat een grote voorraad niet haalbaar is en dat ze er daarom niet eens aan beginnen.

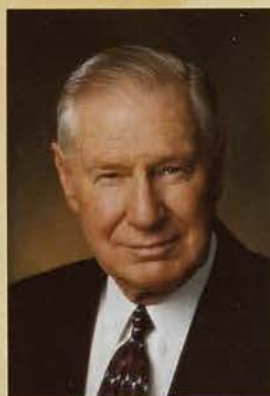
‘Begin klein (...) en werk geleidelijk aan toe naar een redelijk gesteld doel.’

Gordon B. Hinckley
De Ster, november 2002, p. 58.

‘Veel meer mensen zouden de economische stormen in hun leven doorstaan als ze een jaarvoorraad eten en kleding hadden, en geen schulden hadden. Tegenwoordig zien we dat velen deze raad precies omgekeerd opvolgen: ze hebben schulden voor minstens een jaar en geen eten.’

Thomas S. Monson
Church News, 12 mei 2001, p. 7.

‘Ouders zijn de proviandmeesters van het gezin. Zij slaan in wat het gezin nodig denkt te hebben in geval van nood. (...)’

‘Als we niet de middelen hebben om een jaarvoorraad aan te leggen, kunnen we beginnen met een maandvoorraad. Ik geloof dat God ons door tijden van tegenslag zal loodsen als we onszelf en ons gezin op orde hebben gebracht en de nodige voorzorgen hebben genomen.’

James E. Faust
De Ster, nummer 6, 1986, pp. 22.

Gezinsvoorraad: aan de slag!

Deze bijlage kan uit het tijdschrift worden gehaald. U kunt haar langs de kartellijn afscheuren. Verdiep u in de beginselen in de bijgaande brochure en overweeg hoe de volgende aanwijzingen u op weg kunnen helpen met uw gezinsvoorraad:

- Sla geregeld een paar houdbare levensmiddelen in die u gewoon bent te gebruiken.
- Sla wat drinkwater in.
- Leg wekelijks wat geld opzij, zelfs al is het maar een klein bedrag.

Deze bescheiden manier van werken zal u spoedig voorzien van een reserve voor een paar maanden.

Naar omstandigheden en de wet toelaten, kunt u deze eerste aanzet geleidelijk aan uitbouwen, zodat u na verloop van tijd een langetermijnvoorraad aan eerste behoeften, zoals granen, peulvruchten en andere basisproducten tot u beschikking hebt.

De basis van individuele en gezinsparaatheid is geloof in Jezus Christus, gehoorzaamheid aan zijn geboden, en een voorzorgende leefwijze. Ga verstandig te werk; raak niet in paniek of ga niet tot uitersten om een voedselvoorraad aan te leggen en een financiële reserve op te bouwen, maar ga wel aan de slag. Daardoor zult u gezegend worden met meer wijsheid, veiligheid, gemoedsrust en welzijn.

Ga naar
www.providentliving.org
voor aanvullende informatie
en adviezen over de gezins-
voorraad.

'Organiseert u; bereidt alle noodzakelijke dingen voor;
en vestigt een huis, ja, een huis van gebed,
een huis van vasten, een huis van geloof,
een huis van leren, een huis van heerlijkheid,
een huis van orde, een huis van God'
(LV 109:8).

Bezoek
www.providentliving.org
voor meer informatie over de voorraad.

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

© 2007 by Intellectual Reserve, Inc.
Alle rechten voorbehouden. Printed in Germany
Engels origineel vrijgegeven: 3/07
Ter vertaling vrijgegeven: 3/07

BEREIDT ALLE NOODZAKELIJKE DINGEN VOOR

GEZINSVOORRAAD

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

Geachte broeders en zusters,

Onze hemelse Vader heeft deze mooie aarde, met al haar overvloed, voor ons nut en gebruik geschapen. Hij zal in onze behoeften voorzien, wanneer wij in geloof wandelen en gehoorzaam zijn. Hij heeft ons liefdevol geboden 'alle noodzakelijke dingen [voor te bereiden]' (zie LV 109:8), opdat wij, mocht onheil ons treffen, voor onszelf en onze naasten kunnen zorgen, en bisschoppen kunnen bijstaan bij hun hulp aan anderen.

Wij adviseren alle leden van de kerk voorbereidingen te treffen tegen onvoorziene omstandigheden in de vorm van een basisvoorraad aan voedsel en water, en enig spaargeld.

Wij verzoeken u verstandig te werk te gaan wanneer u voedsel en water inslaat en geld spaart. Ga hierbij niet tot uitersten. Het is bijvoorbeeld niet verstandig om schulden aan te gaan om in één keer een voedselvoorraad in te slaan. Met een zorgvuldige planning kunt u, in de loop van de tijd, een voedselvoorraad aanleggen en een financiële reserve opbouwen.

We zijn ons ervan bewust dat niet iedereen de financiële middelen of opslagruimte voor een dergelijke voorraad heeft. Misschien staat de wet niet toe dat u grote voorraden voedsel in huis hebt. Wij moedigen u aan zoveel in te slaan als uw omstandigheden toelaten.

Moge de Here u zegenen met wijsheid in voorraadzaken.

Het Eerste Presidium

DE BASISBEGINSELEN VAN DE GEZINSVOORRAAD

KWARTAALVOORRAAD

Zorg voor een kleine voedselvoorraad die bestaat uit wat u gewoonlijk eet. U kunt bijvoorbeeld elke week een paar extra levensmiddelen kopen en zo een weekvoorraad opbouwen. Vervolgens bouwt u die voorraad geleidelijk aan uit tot u een kwartaalvoorraad hebt. U dient de levensmiddelen te rouleren om bedorven waar te voorkomen.

DRINKWATER

Sla drinkwater in voor het geval de drinkwatervoorziening vervuild raakt of onderbroken wordt.

Als het water rechtstreeks van een betrouwbare drinkwateropslag komt, hoeft u het water niet te zuiveren. Als dat niet het geval is, kunt u het beter eerst zuiveren. Sla het water op in stevige, lekvrije, onbreekbare verpakkingen. U zou bijvoorbeeld plastic limonadeflessen kunnen gebruiken.

Houd flessen met water uit de buurt van warmtebronnen en zonlicht.

FINANCIËLE RESERVE

Bouw een financiële reserve op door elke week iets te sparen en geleidelijk aan een redelijk bedrag bijeen te sparen (Zie *Bereidt alle noodzakelijk dingen voor: gezinsfinanciën*).

LANGETERMIJNVOORRAAD

Indien toegestaan kunt u, voor de langetermijnbehoeften, geleidelijk aan een langetermijnvoorraad aanleggen met voedsel dat lang houdbaar is en waarmee u zichzelf in leven kunt houden, zoals tarwe, witte rijst en bonen.

Dergelijke levensmiddelen kunnen dertig jaar mee indien ze goed zijn verpakt en op een koele, droge plek zijn opgeslagen. Een deel ervan kan in uw kwartaalvoorraad worden gerouleerd.

Waar moet ik aan denken als ik van het avondmaal neem?

★ We kunnen denken aan het bestaan van de Heiland in het voorsterfelijk leven en aan alles waarvan we weten dat Hij het heeft gedaan als de grote Jehova, de Schepper van hemel en aarde en van alles wat zich daarop en daarin bevindt.

★ We zouden aan de wonderen en leringen van Christus kunnen denken, aan zijn genezingen en zijn hulp, aan

zijn mededogen en zijn voortdurende goede daden.

★ Op sommige dagen hebben we misschien reden om te bedenken wat een nare behandeling Hij kreeg, hoe Hij verworpen werd en welke onrechtvaardigheid Hij onderging.

★ We zouden eraan kunnen denken dat de Heiland vreugde vond in het leven, ook al had Hij zo'n ernstige opdracht gekregen. Hij genoot van mensen en zei tegen zijn discipelen dat ze opgewekt moesten zijn.

★ Wij zouden aan de fantastische zegeningen kunnen en moeten denken die wij hebben en aan het feit dat 'alles wat goed is, van Christus [komt]' (Moroni 7:24). ●

Uit 'This Do in Remembrance of Me', Ensign, november 1995, pp. 68-69.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen vertelt ons wat hij van dit onderwerp vindt.

GREG OLSEN, IN ZIJN LICHT; FOTO: AVONDMAAL MATTHEW REIER

Een stem tot WAARSCHUWING

'Raakt het onreine niet aan' (Jesaja 52:11).

TERRY REED

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

De zweetdruppels liepen over Teds gezicht toen hij de grasopvangbak van de grasmaaier door het poortje het steegje in trok. Ted kon op deze hete zaterdag maar aan één ding denken: een glas koud water. Toen hij de vuilnisbak opendeed om het afgemaaide gras in te doen, zag hij onderin een tijdschrift liggen.

Ted bukte zich om het te pakken en toen hij zijn arm terugtrok, kwam die tegen het hete metaal van de vuilnisbak. Au! Hij ging rechtop staan en keek naar het tijdschrift dat hij vasthield. Op de voorkant stond een glimlachende vrouw die niet fatsoenlijk gekleed was.

Ted herinnerde zich dat zijn vader hem gewaarschuwd had voor tijdschriften met dergelijke plaatjes. Iemand moest het tijdschrift in de vuilnisbak hebben gegooid toen hij of zij door het steegje liep.

'Ted, wil je iets te drinken?' riep moeder vanaf de veranda achter het huis.

Teds hart sloeg bijna een slag over. Hij wist dat hij het tijdschrift in het vuilnis moest laten liggen, maar hij was er nog niet klaar mee.

'Ik kom zo, mam', riep Ted terug. Snel rolde hij het tijdschrift op, stopte een uiteinde in zijn spijkerbroek en trok zijn shirt er overheen. Hij gooide het afgemaaide gras weg en liep terug door het poortje. Mama gaf hem een glas limonade.

'Bedankt, mam', zei hij.

'Jij bedankt voor het maaien van het gras', antwoordde mama. 'Maar je moet nu binnen komen.'

Je gezicht begint al rood te zien van de hitte.' Ze draaide zich om en liep het huis weer in.

Ted wist dat zijn gezicht waarschijnlijk rood was omdat hij bang was betrapt te worden. Toen hij zijn lege glas in de keuken zette, kwam papa plotseling binnenkomen. Ted sprong van schrik op.

'Hé, Ted! Gras gemaaid?' vroeg papa.

'Ja.'

'Ik kan wel wat hulp gebruiken met het repareren van de auto', zei papa. 'Zin?'

'Zeker', zei Ted. 'Ik ben zo terug.'

'Bedankt', zei papa en liep naar buiten.

'Tjonge! Dat scheelde niet veel', dacht Ted. Hij haastte zich naar zijn slaapkamer en deed de deur dicht. Hij pakte het tijdschrift. Zijn handen beefden toen hij een verstoppertje zocht. Ted deelde de kamer met zijn jongere broer Alex en hij wilde niet dat die het tijdschrift zou vinden. Ted trok een stoel bij de kast. Hij klom erop en keek naar de hoogste plank. Hij zag een lege kartonnen koker waar ooit zijn telescoop in had gezeten. Hij schoof het tijdschrift in de koker en duwde die naar achteren op de plank. Een vreemd gevoel knaagde aan hem, het gevoel dat als hij iets stiekem moest doen, het iets was wat hij niet moest doen. Ted negeerde het gevoel en ging papa buiten helpen.

De rest van de dag was zo druk dat Ted geen tijd had voor het tijdschrift. Hij was gefrustreerd en in de war. Toen hij zich op zondag klaarmaakte voor de kerk ging

'De Heilige Geest zal ons tegen misleiding beschermen, maar om die prachtige zegen te ontvangen, moeten we al het nodige doen om die Geest te behouden.'

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Niet misleid worden', Liahona, november 2004, p. 43.

hij zich steeds ongemakkelijker voelen. Hij had een somber gevoel dat hij maar niet kon kwijtraken.

'Waarom heb ik het gehouden?' dacht hij. 'Waarom heb ik het niet gelaten waar het was?'

In het jeugdwerk had Teds klas het over het goede kiezen en hoe jongens zich op het priesterschap konden voorbereiden. Ted was op weg naar huis diep in gedachten verzonken. Hij besloot dat hij maandag na schooltijd het tijdschrift zou verbranden. Hij voelde zich meteen beter.

Toen Ted die maandag van school thuis kwam, haastte hij zich naar zijn kamer. 'Des te eerder ik dit doe, des te beter', dacht hij. Maar toen hij de hoek om ging, struikelde hij bijna over een stapel boeken op de grond. En een sterke geur van verse verf trok zijn aandacht.

Ted keek in zijn kamer en zag mama op zijn bed zitten. Op een grote doek op de grond lagen verfspullen uitgespreid. Toen mama Ted aankeek, wist hij dat ze het onfatsoenlijke tijdschrift had gevonden.

Teds hart begon harder te kloppen. 'Wat doe je met mijn kamer?' vroeg hij.

'Ik wilde hem schilderen en had sterk het gevoel dat ik moest beginnen met de kast', zei mama. Ze gebaarde Ted dat hij naast haar moest gaan zitten. Ze sloeg haar arm om hem heen en zei eventjes niets. 'De Heilige Geest wilde dat ik vond wat je in je kast had verstopt.'

Ted keek naar de grond. Hij was bang om te horen wat zijn moeder van hem dacht. Er kwamen tranen in zijn ogen.

'Hoe kwam je eraan?' vroeg mama streng.

'Het lag in de vuilnisbak in het steegje', zei hij. 'Zaterdagmiddag.'

'Heb je ernaar gekeken?'

'Nee, mam. Op zondag ... nou ja, het voelde gewoon niet goed. Ik besloot het vandaag na schooltijd te verbranden.'

'O, Ted, ik ben zo blij dat je dat zegt!' Mama trok hem naar zich toe en gaf hem een stevige knuffel. 'Ik heb me de hele dag zo'n zorgen over je gemaakt. Onze hemelse

Vader maakte Zich ook zorgen over je. Hij wilde niet dat je die porno zou zien omdat je daardoor slechte beelden in je gedachten had gekregen.'

'Het spijt me, mam', zei Ted. Hij schaamde zich diep.

'Dat zie ik, Ted. Ik denk al de hele dag aan de gave van de Heilige Geest en wat een stem tot waarschuwing Hij kan zijn.'

Ted was blij dat zijn moeder ernaar had geluisterd. Hij besloot dat hij er de volgende keer ook naar zou luisteren.

Toen Ted die avond bij zijn bed neerknielde, hing er nog een verflucht. Hij zag hoe goed zijn kast eruitzag zonder de slijtplekken, vegen en vingerafdrukken.

Hoewel dat vieze tijdschrift maar een weekend in zijn kast had gelegen, voelden die twee dagen als de langste en smerigste van zijn leven. Toen Ted aan zijn avondgebed begon, wist hij dat hij zijn hemelse Vader eerst voor zijn moeder wilde bedanken. ●

VEEL PLEZIER!

1. Aanvoerder Moroni

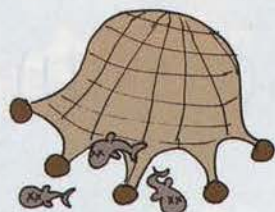
2. Petrus

3. Joseph Smith

A. Liahona
(1 Nephi 16:10; Alma 37:38)

C. Visnet
(Matteüs 4:18-19)

D. Tien geboden
(Exodus 20)

5. Lehi

Schriftuurlijke helden

ARIE VAN DE GRAAFF

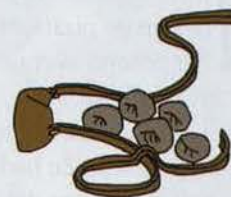
Kun je de helden uit de Schriften en de juiste voorwerpen bij elkaar zoeken? Als je aanwijzingen nodig hebt, zoek dan de schriftteksten op.

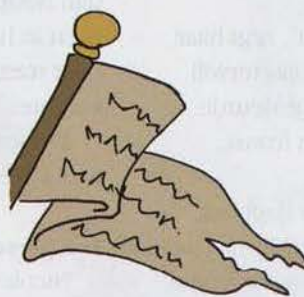
B. Gouden platen
(Geschiedenis van Joseph Smith
1:51-54, 59)

4. David

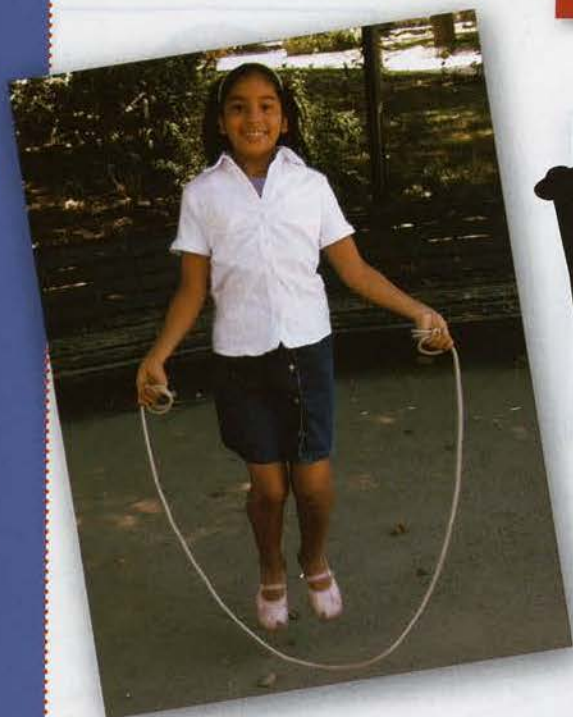
E. Slinger
(1 Samuël 17)

F. Banier van vrijheid
(Alma 46:11-13)

6. Mozes

Duik in een dagboek

NICOLE ANTÚNEZ UIT SANTIAGO (CHILI)

ADAM C. OLSON
Kerkelijke tijdschriften

Nicole Antúnez houdt van touwtjespringen. Ze doet het op de plaats, of onder het lopen of zelfs onder het rennen over de stoep, met haar lange haar springend op haar rug.

Niet zo lang geleden leerde Nicole bij het springen een nieuw trucje. Ze had er al dagen aan gewerkt. Ze was zo opgewonden dat ze het eindelijk voor elkaar had gekregen, dat ze er zo snel mogelijk over schreef in haar dagboek.

En dat komt omdat Nicole nog liever in haar dagboek schrijft dan dat ze touwtje springt.

Waarom schrijven?

'Ze schrijft over alles dat haar overkomt', zegt haar moeder, die over Nicole's schouder meekijkt terwijl de achtjarige in haar dagboek met het felgekleurde kaft schrijft. Nicole slaat het boek dicht en fronst. Haar moeder lacht plagend.

Nicole laat maar weinig mensen in haar dagboek lezen. 'Ik laat het aan niemand lezen, tenzij ik mag uitkiezen wat ze lezen', zegt ze. Zelfs haar beste vriendin in de kerk en touwtjespringmaatje, Claudia, heeft niet in haar dagboek gelezen.

Waarover schrijft ze dan dat zo bijzonder is?

Gisteren, zegt Nicole, schreef ze dat ze naar een zwempartijtje ging. Vandaag schrijft ze over naar de kerk gaan. 'En ik heb met iemand van de *Liabona* gepraat', voegt ze daar aan toe.

Er is een kans dat ze daar ook over in haar dagboek schrijft.

Dus waarom is Nicole's dagboek zo belangrijk voor haar?

'Ik wil de goede dingen niet vergeten als ik ouder word', legt Nicole uit. En als ze dingen vergeet, en dat doen we allemaal, dan hoopt Nicole dat ze, als ze ouder is en in haar dagboek leest, 'ik dingen over mezelf kan leren die ik was vergeten'.

Dat kan met een dagboek. Maar dat is niet het enige nut.

Een persoonlijke schat

Nicole's moeder moedigt haar gewoonte om in haar dagboek te schrijven aan. Toen zuster Igor jong was, schreef ze ook in haar dagboek. Jammer genoeg raakte

Waarover schrijft
Nicole in haar
dagboek? Een
achtjarige kan heel
wat te vertellen
hebben.

Santiago
(Chili)

Waar schrijft Nicole Antúnez in haar dagboek? Buiten haar huis in de grote stad Santiago (Chili).

GLOBE MOUNTAIN HIGH MAPS, © 1993
DIGITAL WISDOM, INC.

ze het kwijt toen ze naar Santiago verhuisde en ging trouwen.

'Het was erg verdrietig om het kwijt te raken', zegt ze. 'Dat was mijn leven, alles wat me overkomen was. Het was een persoonlijke schat van onschatbare waarde.'

Dus toen Nicole's oudere broer, Boris, werd geboren, begon zuster Igor overnieuw. Ze schreef wat ze dacht en voelde toen eerst Boris en daarna Nicole werd geboren.

En nu vinden Boris en Nicole het fijn om te lezen over hun moeder. 'Ik kan erdoor begrijpen wat mijn moeder heeft doorgeemaakt', zegt Nicole. Ze hoopt dat haar eigen kinderen op diezelfde manier zullen leren.

Wat te schrijven

Nicole volgt het voorbeeld van haar moeder en heeft elke dag in haar dagboek geschreven sinds ze het voor een project op school heeft gekregen. Ze schrijft er iedere keer in als ze vindt dat ze iets te vertellen heeft. Het maakt niet uit of dat overdag of 's avonds is, ze schrijft als ze iets te schrijven heeft.

Maar het maakt wél uit wáár ze schrijft.

Haar lievelingsplek is buiten, waar niemand haar stoort. Dan kan ze nadenken over wat ze schrijft en hoeft ze zich niet druk te maken om mensen die over haar schouder meekijken.

Waar ze over schrijft, kan per dag verschillen. Ze schrijft over mensen die ze kent of plekken waar ze is geweest.

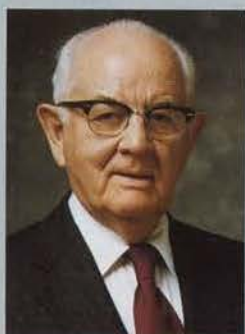
Ze schrijft over haar lievelingseten en bijzondere vriendinnen. En ze schrijft over dingen die ze heeft geleerd, zoals haar nieuwe touwtjespringtruc.

Ze schrijft als ze blij is en ze schrijft als ze verdrietig is.

'Ik lees vooral graag nog eens de grappige dingen terug die me zijn overkomen', zegt ze.

Nicole, die onlangs acht is geworden en is gedoopt en bevestigd, schrijft ook over dingen die veel voor haar betekenen. 'Toen ik gedoopt en bevestigd was, schreef ik over de gevoelens van de Heilige Geest', zegt ze. Ze weet dat het belangrijk is om zich die dingen later te herinneren zodat ze er haar getuigenis mee kan versterken als er moeilijke tijden aanbreken.

Ze vindt het nu al fijn om terug te lezen wat ze heeft geschreven. 'Er is één pagina die ik erg graag lees,' zegt ze met een glimlachje, 'maar daar kan ik echt niets over vertellen.' ●

Schrijf nu

Toen president Spencer W. Kimball (1895–1985) als president van de kerk geroepen werd, besloeg zijn dagboek al 33 mappen. Hij moedigde de leden van de kerk aan om een dagboek bij te houden en leerde ze dat de Heiland van de leden verlangt dat ze in hun dagboek schrijven.

Hier volgen enkele van de onderwerpen waar we volgens president Kimballs over kunnen schrijven:

- Vriendschappen
- Je getuigenis
- Prestaties

- Zegens die je krijgt
 - Wat je zegt of denkt
 - Wat je blij maakt
 - Wat je fijn vindt aan jezelf
 - Wat je meemaakt met de Heilige Geest
 - Moeilijkheden en hoe je ze hebt aangepakt
- 'Lezen onze nakomelingen over onze levenservaringen, dan leren ook zij ons kennen en liefhebben. En dan kennen we elkaar al op die heerlijke dag dat onze familieleden bijeenkomen in de eeuwigheid.'

Uit 'President Kimball Speaks Out on Personal Journals', *Ensign*, december 1980, p. 61.

Huisbezoekboodschap: een werktuig in de handen Gods worden door tempelvoorbereiding en tempelaanbidding

Kies onder gebed de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij de behoeften van

de zusters die u bezoekt. Vertel over eigen ervaringen die ermee verband houden en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Hoe kan ik een werktuig in handen van de Heer worden door mij voor te bereiden op tempelbezoek?

LV 95:8: 'Ik heb u een gebod gegeven dat u een huis moest bouwen, in welk huis Ik voornemens ben hen die Ik heb gekozen, te begiftigen met macht uit den hoge.'

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Met behulp van goddelijke verbonden kunnen we onreine zaken uit onze gedachten filteren die schadelijk voor ons kunnen zijn. Wanneer we ervoor kiezen onszelf alle goddeloosheid te ontzeggen, verliezen we niets van waarde, maar bemachtigen juist de heerlijkheid van het eeuwige leven. Verbonden houden ons niet tegen; zij verheffen ons boven onze eigen vermogens en visie. (...) Tempelverordeningen hebben te maken met onze *persoonlijke* vooruitgang en de verlossing van onze overleden *voorouders*. (...) Door ons voor hen in te zetten, krijgen wij geregeld de kans om in de tempel te aanbidden. (...) Kunnen mensen die

zich hebben voorbereid op tempelzegeningen iets goeds tot stand brengen in deze wereld die met zo'n sterk geestelijk verval te maken heeft? Ja! Die heiligen zijn "het verbondsvolk des Heren, (...) gewapend met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid" [1 Nephi 14:14]. Met hun voorbeeld kunnen zij de hele mensheid verheffen.' (Zie 'Uw voorbereiding op de tempelzegens', *Liabona*, juli 2001, pp. 38-39.)

Hoe kan ik een werktuig in handen van de Heer worden door tempelaanbidding?

Elaine S. Dalton, eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium: 'Een goed leven is een vereiste om zijn heilige tempel in te kunnen gaan en uiteindelijk erfgenaam te worden van "al wat de Vader heeft" [LV 84:38]. De Heer heeft gezegd: "Laat deugd onophoudelijk uw gedachten sieren; dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid van God sterk worden." [LV 121:45]. Als we dat doen, kunnen we vol vertrouwen naar de heilige

tempel van God gaan, in de wetenschap dat we goed en zuiver zijn om daarheen te gaan waar de Heer zelf ook heengaat. Als we goed en zuiver zijn, kunnen we niet alleen de tempel *ingaan*, maar kan de tempel ook *in* ons komen. Gods beloften van heil en geluk worden *ons* gegeven, en onze aardse zending wordt de *zijne*.'

(*Liabona*, november 2006, p. 32.)

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen:

'Als we in een tempel onze eigen begiftiging ontvangen en vaak terugkeren om heilige verordeningen te verrichten voor onze doden, neemt ons geloof toe, wordt onze hoop versterkt en krijgen we meer naastenliefde. We krijgen onze eigen begiftiging met het geloof en de hoop dat wij het plan van de Heer voor zijn kinderen zullen begrijpen, dat wij het goddelijk potentieel in ieder van ons als kinderen van onze hemelse Vader zullen zien, en dat wij de verbonden die wij sluiten tot het einde toe getrouw zullen blijven.

Tempelverordeningen voor de doden verrichten is een uiting van naastenliefde waarmee we hen die ons zijn voorgedaan essentiële zegeningen bieden — zegeningen die hen niet ter beschikking stonden in hun sterfelijk leven. Wij hebben het voorrecht om voor hen te doen wat zij niet voor zichzelf kunnen doen.'" ('Cultivating Divine Attributes', *Liabona*, januari 1999, p. 31.) ■

Over drempels stappen en gelijkwaardige partners worden

OUDERLING BRUCE C. HAFEN

van de Zeventig

EN MARIE K. HAFEN

Hij steekt zijn huissleutel in het slot. Hij komt thuis van zijn werk en staat op het punt om naar binnen te stappen. In de keuken zijn de tekens van het echte leven overal te zien. De baby huult. De peuter van drie heeft zojuist melk ingeschonken — maar niet in haar glas, maar over het aanrecht. Het kind van zeven heeft wat aandacht van vader nodig. En het avondeten is nog niet klaar.

Daar hij op zijn werk de volgende dag een inleverdatum heeft, zijn hoofd nog omloopt van het spitsverkeer en hij die avond een kerkvergadering heeft, hoopt hij dat ze hem zal begroeten op een manier die hem enige *verlichting* geeft.

Ze hoort hem binnenkomen en is blij dat de *hulptroepen* er zijn! Maar als ze zijn gezicht ziet betrekken als hij om zich heen kijkt, verdedigt ze zichzelf: 'Luister eens, ik werk ook de hele dag. Ik ben continu met de kinderen bezig geweest en heb echt even een pauze nodig. Wil jij alsjeblieft deze macaroni klaarmaken en met de kinderen helpen?'

In het vuur van haar verzoek vervliegt zijn hoop en verandert in ergernis, en hij staat op het punt om te reageren.

Het verbond van het tempelhuwelijk verleent het partnerschap niet op magische wijze gelijkwaardigheid. Dit verbond verbindt ons om ons samen te ontwikkelen en te groeien.

In dit spitsuur van hun drukke dag hebben deze twee enkele opties. Gaan ze dit moment gebruiken om de soort huwelijkspartner te zijn waartoe ze zich verbonden hebben? Of schakelen ze automatisch over op het standaard gedrag dat hun culturele en familie-achtergrond hen ingeeft? Bepaalde houdingen en denkbeelden zijn zo vastgeroest dat ze als het ware in de lucht zitten die ze inademen en het hen zo moeilijk maken om met elkaar te leren *samenwerken* in plaats van elkaar *tegen* te werken.

Misschien is *hij* wel opgegroeid met een vader die een dominante echtgenoot was en met een moeder die een onderworpen echtgenote was. De opgewekte

echtgenoot roept 'Schatje, ik ben thuis!' als hij door de netjes gepoetste voordeur komt. De rustige echtgenote — bij wie geen haartje verkeerd zit en die verse lippenstift op heeft en een gesteven schort — begroet hem met de woorden: 'Je avondeten is klaar, schat. Doe je stropdas maar af en ga zitten.' Alles is onder controle.

Stel dat zijn ouders geloven dat het de voornaamste taak van een vrouw is, zoals een Amerikaans kerkgenootschap dat laatst in zijn geloofsbelijdenis opnam, om 'zich minzaam te onderwerpen aan haar man'. En stel dat zij

geloven dat het de taak van een man is om opdrachten te geven — het voortouw te nemen, taken uit te delen en resultaten te verwachten.

Stel nu dat *zij* is opgegroeid met ouders die voorstander waren van gelijke rechten voor vrouwen. Haar moeder is dankbaar dat zij in een tijd leeft waarin vrouwen niet meer moeten beantwoorden aan de starre rol van zelfopoffering die hun eigenheid lijkt te verloochenen.

Misschien dat haar moeder, en zelfs haar vader, vinden dat een verstandige vrouw grenzen stelt aan hoeveel ze van haar tijd en van zichzelf wil geven om haar man en kinderen te ondersteunen omdat zij in dit nieuwe tijdperk van vrijheid voor de vrouw eerst aan zichzelf en haar eigen prioriteiten moet denken.

Wederzijds afhankelijk worden

'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' corrigeert deze twee uitersten en schildert een beeld over de man-vrouwrelatie dat duidelijk verschilt van de *beide*

huishoudens waarin dit denkbeeldige echtpaar is opgegroeid. Er staat in dat de vader 'presideert' en 'voorziet in de behoeften van het gezin en [het] beschermt' terwijl de moeder 'voornamelijk verantwoordelijk [is] voor de opvoeding van de kinderen'. Vader en moeder 'dienen elkaar behulpzaam [te] zijn' om die taken 'als *elkaars gelijken*' te vervullen.¹

De ouders van onze jonge echtgenoot geloven in het oude denkbeeld dat een vrouw volledig *afhankelijk* is van haar echtgenoot. De ouders van onze jonge echtgenote geloven in het moderne denkbeeld dat een vrouw *onafhankelijk* is van haar echtgenoot. Maar het herstelde evangelie houdt ons het eeuwige denkbeeld voor dat man en vrouw *onderling afhankelijk*

zijn van elkaar. Ze zijn gelijken. Ze zijn partners.

De onjuiste historische 'christelijke' opvatting dat een vrouw *afhankelijk* moet zijn, is gebaseerd op de foute veronderstelling dat de val van Adam en Eva een tragische vergissing was en dat Eva de voornaamste boosdoenster was. Vanuit dat oogpunt is de traditionele onderwerpenheid van de vrouw een eerlijke straf voor Eva's zonde.²

Gelukkig maakt de herstelling duidelijk dat de keuze van Eva — en van Adam — onmisbaar was voor de eeuwige vooruitgang van Gods kinderen. Wij eren hen in plaats van hen te veroordelen. En wij zien Adam en Eva als gelijkwaardige partners.

Het moderne vrijgevochten idee dat gehuwde mensen *onafhankelijk* zijn van elkaar, is ook fout. Volgens dat denkbeeld zijn er geen aangeboren verschillen tussen man en vrouw. En zelfs als er wél enkele zijn, dan heeft niemand het recht om geslachtsspecifieke rollen vast te leggen.

In sommige opzichten heeft de buitensporige onbaatzuchtigheid van de

afhankelijke vrouw de dominantie van de man mogelijk gemaakt en misschien zelfs aangemoedigd. In reactie daarop sloeg de radicale vleugel van de vrouwenbevrijdingsbeweging door naar de andere kant van de *onafhankelijkheid* en ging daardoor voorbij aan de mogelijkheid van *wederzijdse afhankelijkheid*. Die culturele beweging en emotie dreef sommige vrouwen van overmatige onbaatzuchtigheid tot overmatige zelfzucht — zodat zij de persoonlijke groei ontberen die uitsluitend komt als gevolg van de vrijwillige opoffering die een vrouw in staat stelt om op te bloeien doordat zij alle mensen in haar onmiddellijke omgeving koestert en verzorgt (zie Johannes 17:19).

Het concept van wederzijdse afhankelijkheid en gelijkwaardig partnerschap is stevig gegrond in de leer van het

herstelde evangelie. Eva was Adams 'hulp' (Genesis 2:18). Het oorspronkelijke Hebreeuwse woord voor *hulp* betekent dat Eva gelijkwaardig was aan Adam. Zij was niet zijn dienstmaagd of zijn ondergeschikte. En het Hebreeuwse *ezer* betekent dat Eva hemelse krachten aanwendde om haar huwelijk te voorzien van die geestelijke instincten waarop alleen vrouwen van nature³ aanspraak kunnen maken.

President Boyd K. Packer, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd dat man en vrouw van nature verschillen en dat, hoewel zij veel menselijke eigenschappen gemeen hebben, de 'vrouw de deugden en eigenschappen waar vervolmaking en verhoging van afhankelijk zijn op natuurlijker wijze ontwikkelt'.⁴

In Genesis 3:16 staat dat Adam over Eva diende te 'heersen', maar dat maakt van Adam nog geen dictator. Een *heerser* kan ook een regeerder of bestuurder zijn, iemand die de normen aangeeft. Dan zou Adam dus zo leven dat anderen aan hem konden zien wat de juiste gedragsnormen waren. Het gaat er bij het heersen niet zozeer om dat men de macht heeft, als wel dat men de plicht heeft om in praktijk te brengen wat men verkondigt. Bovendien gebruikt het Hebreeuws voor 'heersen over' het woord *bet*, wat heersen *met* en niet *over* betekent. Als een man '*in enige mate* van onrechtvaardigheid (...) heerschap-pij' (IV 121:37; cursivering toegevoegd) uitoefent, maakt God een eind aan het gezag van die man.

President Spencer W. Kimball (1895–1985) gaf overigens de voorkeur aan 'presideren' in plaats van 'heersen', misschien omdat de oorspronkelijke schriftuurlijke betekenis door sommigen was verdraaid. Hij heeft gezegd: 'Geen enkele vrouw is ooit door kerkleiders gevraagd om haar man in ongerechtigheid te volgen. Zij dient hem [uitsluitend] te volgen als hij de Heiland van de wereld volgt en gehoorzaamt, maar in haar oordeel [of hij Christus gehoorzaamt] moet ze altijd wel redelijk zijn'.⁵ President Kimball zag het huwelijk dan ook als 'een volledig partnerschap'. Hij heeft daarover gezegd: 'Wij willen niet dat de vrouwen in onze kerk *stille* partners of *bepaalde* vennoten zijn' maar

'volledige partners die een *volledige bijdrage* leveren'.⁶

Huwelijkspartners hoeven niet dezelfde taken uit te voeren om gelijkwaardig te zijn. De aangeboren geestelijke instincten van de vrouw zijn als een morele magneet die het spirituele noorden aanwijst, behalve dan als de magneetdeeltjes in de war zijn geraakt. De presiderende gave van de man is het priesterschap, behalve als hij niet volgens rechtschapen beginselen leeft. Als man en vrouw verstandig zijn, geven ze elkaar raad. Hij luistert naar de ingevingen van haar innerlijke geestelijke kompas en zij luistert naar zijn rechtschapen raad.

En in een huwelijk met gelijkwaardige partners krijgt het partnerschap een geestelijke rijpheid die niet afhankelijk is van het geslacht. Beiden bezitten een geweten en de Heilige Geest om ze te leiden. Beiden zien het gezinsleven als hun belangrijkste taak. Beiden streven ze ernaar om in alle opzichten een discipel van Jezus Christus te worden — een volledige, geestelijke persoon.

Een huwelijk met gelijkwaardige partners

Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd dat de mannen in de kerk al te lang de theologen zijn geweest terwijl de vrouwen de christenen waren.⁷ Om gelijkwaardige partners te zijn dienen zij elk *zowel* theoloog *als* christen te zijn.

Toen ouderling Maxwell in 1996 vernam dat hij leukemie had, was die diagnose ontmoedigend. Jarenlang had hij eraan gewerkt om zich 'gewillig [...] te onderwerpen' (Mosiah 3:19) aan de wil van de Heer. Als het tijd was om de dood onder ogen te zien, wilde hij niet terugdeinzen van het drinken uit zijn bittere beker.

Maar zijn vrouw, Colleen, vond dat hij te snel bereid was om zich over te geven. Liefdevol, maar zonder er doekjes om te winden, zei ze dat Christus zelf ook eerst gesmeekt had: 'Indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan.' Pas daarna onderwierp Hij zich met de woorden: 'Doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matteüs 26:39). Ouderling Maxwell zag dat zijn vrouws

schriftuurlijke inzicht juist was en stemde ermee in. Als gevolg daarvan smeekten zij samen dat zijn leven mocht worden gespaard. Gemotiveerd door hun vastberadenheid vond ouderling Maxwells arts een nieuwe medische behandeling die zijn leven met jaren verlengde. Ouderling Maxwell was dankbaar dat hij niet de enige theoloog was in zijn huwelijk.⁸

In een huwelijk met gelijkwaardige partners 'is liefde geen bezit, maar participatie (...) en maakt het deel uit van de gezamenlijke schepping die onze roeping als mensen is.'⁹ Met ware participatie komen man en vrouw tot de synergetische eenheid van 'eeuwigdurende heerschappij' die hen en hun nageslacht 'zonder dwang' met geestelijk leven 'voor eeuwig en altijd' zal toevloeien (IV 121:46).

In het kleine koninkrijkje van een gezin kan elke huwelijkspartner iets inbrengen dat de ander niet heeft maar onontbeerlijk is om compleet te zijn en te kunnen terugkeren naar God. Huwelijkspartners zijn geen solisten met een begeleider, noch zingen zij beiden een solo. Zij brengen samen een onafscheidelijk duet en bereiken samen een harmonie waar geen solo aan kan tippen.

Ieder vervult in overvloed de behoefte van de ander. Zoals Paulus heeft geschreven:

'Want niet om anderen verlichting te schenken, wordt het u zwaar gemaakt, 'maar uit het oogpunt van billijkheid kome uw overvloed voor het ogenblik hun gebrek ten goede, opdat hun overvloed wederkerig uw gebrek ten goede zou komen en er zodoende gelijkheid zij' (2 Korintiërs 8:13-14).

Het verbond van het tempelhuwelijk verleent het partnerschap niet op magische wijze gelijkwaardigheid. Dit verbond verbindt ons ertoe om samen een ontwikkelings- en groeiproces door te maken — een oefenproces.

Het echtpaar dat u op de drempel van de keuken zag, heeft zich er gezamenlijk toe verbonden de belofte van een eeuwige gezinseenheid te verwezenlijken. Maar een gelijkwaardige partnerschap wordt niet in de hemel tot stand gebracht — *het wordt op aarde tot stand gebracht*, één keuze tegelijk, één gesprek tegelijk, één drempel tegelijk die wordt overschreden. Dat houdt hard werken in —

zoals geduldig door de vooronderstellingen heenprikken van wie er die avond verlichting bracht, of om het even

welke van duizenden soortgelijke avonden dan ook.

Terwijl de melk van het aanrecht druipt, houdt zij een pak macaroni in haar hand, denkt hij aan een inleverdatum en een vergadering, en voelen ze beiden de vermoeidheid die van hun gezicht is af te lezen. Hoe zouden mensen in een verbond, in een evenwichtige relatie omgaan met zo'n moment, en hoe zouden de volgende momenten bijdragen tot een gelijkwaardig partnerschap?

Jonge echtgenote, zie jij in hem iemand die de hele dag heeft gewerkt om brood op de plank te brengen? Jonge echtgenoot, zie jij in haar iemand die de hele dag heeft gewerkt om van dat brood een lekkere maaltijd te maken? Kunnen jullie allebei door de *werkzaamheden* van die dag heen kijken en bedenken wat de onschatbare waarde is van de *persoon* met wie je bent getrouwd?

Drempels van liefde

Na een leven lang samen geoefend te hebben en geduldig te zijn geweest, hoe zal dan uw laatste aardse drempel er uitzien? Misschien net als die van John en Therissa Clark? In 1921 schreef John Haslem Clark uit Manti (Utah) wat uiteindelijk zijn laatste zinnen in zijn dagboek zouden zijn:

'De familie was hier vandaag, maar is nu naar huis. Er is geen gebons van rennende voeten meer, geen gelach en geklets meer. Wij zijn alleen, *wij tweeën*. Wij tweeën, die door het lot één

zijn geworden. Lang geleden, zestig jaar geleden, maakten we kennis onder de junibomen. Ik kuste jou voor het eerst. Je was zo'n verlegen, bang meisje. Geen enkele andere vrouw op aarde of in de hemel zou ooit voor mij kunnen zijn wat jij bent. Ik heb jou liever om me heen, vrouw met je grijze haar, dan enig ander fris groen blaadje. Waar jij bent, is mijn thuis. Waar jij niet bent, heb ik heimwee. Als ik naar je kijk, besef ik dat er iets is dat liefde overstijgt, hoewel liefde van alles op aarde het fijnste is. Het is trouw. Want zelfs als ze mij in schande wegvoerden, zou jij volgen.

Als man en vrouw verstandig zijn, geven ze elkaar raad. Hij luistert naar de ingevingen van haar innerlijke geestelijke kompas en zij luistert naar zijn rechtschapen raad.

Als ik het warm had van de koorts, zou jij me met je koele hand verlichting brengen. Met jouw hand in de mijne kan ik mijn plek onder de verlost in de hemel innemen. Omdat ik acht jaar ouder ben, heb ik met het verstrijken van de jaren gevoeld dat de tijd om afscheid te nemen nadert. We hebben er vaak aan gedacht en over gesproken: hoe kan een van ons nou alleen achterblijven. Alleen, na 56 jaar samengeleefd te hebben. Ik durf er nauwelijks aan te denken, hoewel ik enigszins egoïstisch troost vind in de gedachte [dat] ik gezien mijn leeftijd wel niet degene zal zijn die alleen achterblijft.'

Lager op de pagina is vervolgens een ander handschrift te zien. Het zijn de woorden van Therissa, die liefdevol Johns dagboek afsluit:

'Er is bijna twee en een half jaar voorbij gegaan sinds de laatste notitie. En de gebeurtenissen die erop volgden zijn zo verdrietig, zo hartverscheurend voor deze levensgezellin van de schrijver dat zij deze pen al vaak heeft neergelegd alvorens deze notitie te maken. Verlies en eenzaamheid zijn [aan] de orde van de dag en dat zal tot het einde zo blijven. (...) Zal de tijd dit verdriet verzachten, zal ik in staat zijn om dit oude thuis te verlaten zonder het gevoel dat hij op mij wacht, dat hij mij roept? Ik ben alleen tevreden als ik thuis ben, waar ik het gevoel heb dat hij over mij waakt, dat hij altijd bij mij is.

'Op 11 maart 1923 ging John Haslem Clark heen na slechts één week ziek te zijn geweest. Hij leek zozeer zichzelf, hij praatte en was actief bezig. Wij hadden geen idee dat het einde zo nabij was totdat hij enkele uren voorafgaand aan zijn dood het bewustzijn kwijtraakte. O, mogen wij allen zo rein en zuiver zijn en zo klaar om voor onze Schepper te verschijnen.'¹⁰

Wij kennen de details niet van hoe het leven van John en Therissa er uitzag als zij over hun dagelijkse drempels heenstapten. Maar wij weten wél hoe 56 jaar dagelijkse gesprekken hen uiteindelijk vormden tot de mensen die zij werden en de onderlinge liefde die zij bereikt hebben.

Als ons jonge paar maar kon weten dat dit de liefde is die zij kunnen voelen en begrijpen aan het eind van hun

leven, wat zouden ze daar dan niet voor geven! Ze zouden meer luisteren en betere keuzes doen, telkens weer, dag in, dag uit, kruising na kruising. Ze zouden door geduld en ervaring leren dat 'werken een zichtbare uiting van liefde' is.¹¹ Ze zouden beseffen dat hun huwelijk hen met het verstrijken van de jaren helpt om betere discipelen van Jezus Christus te worden, dat ze zelfs wat meer op Hem gaan lijken. Dan zouden ze bij het overschrijden van de laatste drempel van het sterfelijk leven begrijpen dat de mate waarin zij één met Hem zijn geworden de mate is waarin zij één met elkaar zijn geworden. ■

John en Therissa Clark werden wie zij waren door hun dagelijkse gesprekken.

NOTEN

1. Zie *Liabona*, oktober 2004, p. 49; cursivering toegevoegd.
2. Zie Elaine Pagels, *Adam, Eve, and the Serpent* (1988), p. 68.
3. Donald W. Parry, hoogleraar aan de Brigham Young University, hielp met de vertalingen uit het Hebreeuws.
4. 'For Time and All Eternity', *Ensign*, november 1993, p. 22.
5. 'The Blessings and Responsibilities of Womanhood', *Ensign*, maart 1976, p. 72.
6. 'Privileges and Responsibilities of Sisters', *Ensign*, november 1978, p. 106.
7. Zie *Wherefore, Ye Must Press Forward*, (1977), p. 127.
8. Zie Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), pp. 14-15, 555.
9. Madeleine L'Engle, *The Irrational Season* (1976), p. 98.
10. Bruce C. Hafen, *Covenant Hearts: Marriage and the Joy of Human Love* (2005), pp. 265-266.
11. Kahlil Gibran, *The Prophet* (1973), p. 28.

Vraag & antwoord

'Hoe kan ik de sabbat heiligen? Ik heb me geconcentreerd op dingen die ik niet mag doen. Hoe maak ik er een dag van waar ik naar uitkijk in plaats van een dag waarop ik niets leuks kan doen?'

LIAHONA

De Heer heeft de sabbat aangewezen als een dag van rust en aanbidding. Omdat de sabbat niet zoals de andere dagen in de week is, doen we op de sabbat niet dezelfde dingen die we op andere weekdagen doen. Maar dat wil niet zeggen dat er toch niet veel is dat je kunt doen. Als je leert om op de sabbat de Heer op de eerste plaats te zetten, zul je hem 'een verlustiging' noemen (Jesaja 58:13). Hier volgen enkele ideeën om de sabbat te heiligen en er tegelijkertijd naar uit te kijken.

Concentreer je op wat je wél kunt doen.

In de tijd van Jezus waren er erg veel regels over wat je wel of niet mocht doen op de sabbat. De mensen stelden zelfs Jezus' genezingen op de sabbat in vraag. Jezus leerde en toonde door zijn voorbeeld dat het belangrijker is om goed te doen op de sabbat dan te bedenken wat je niet mag doen.

Plan vooruit. Bedenk allereerst wat je wilt doen op de sabbat, zoals werken aan

Concentreer je op de goede dingen die je kunt doen.

Plan vooruit, dan ga je uitkijken naar de sabbat.

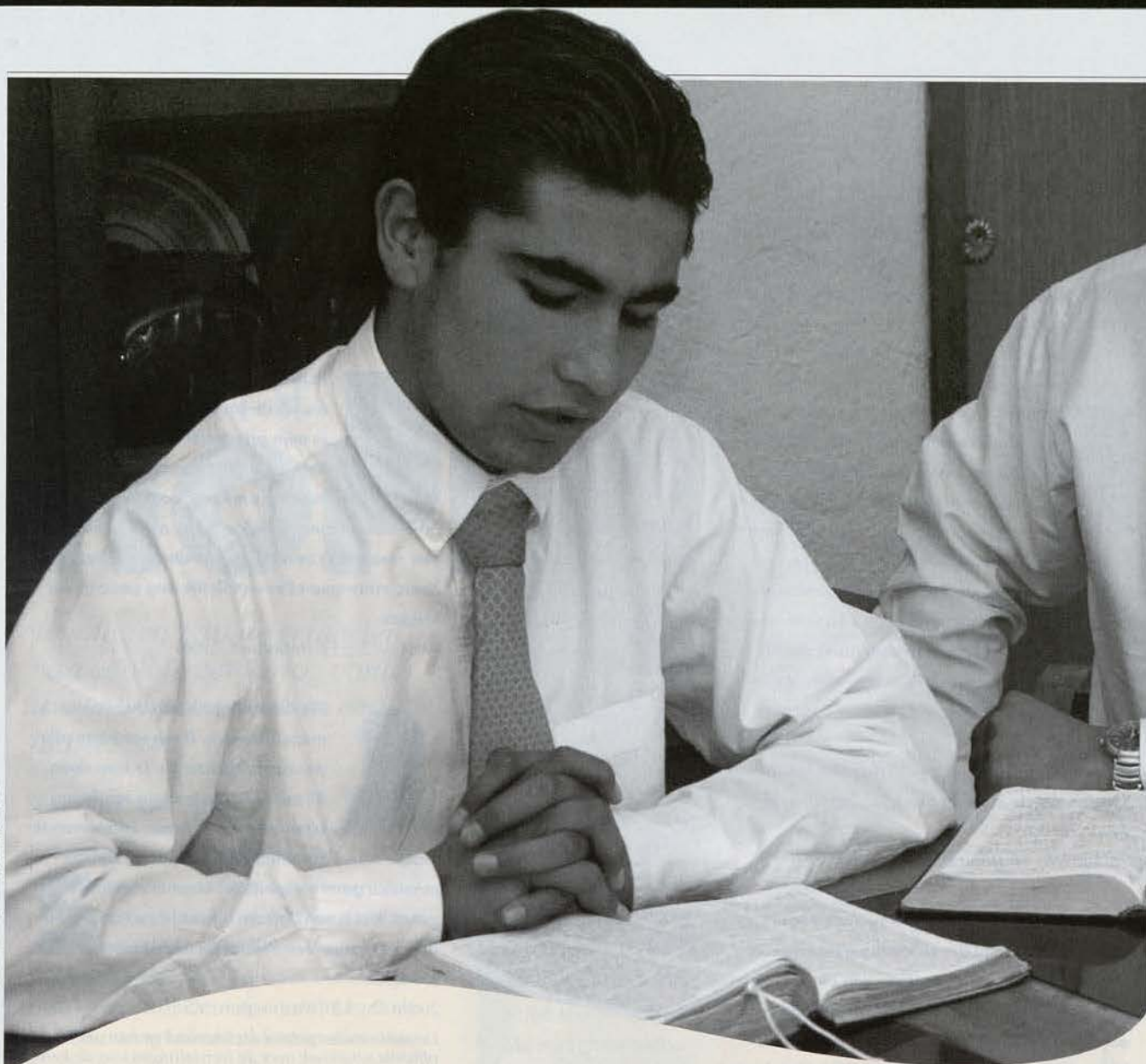
Breng op zondag tijd door met je familie.

De sabbat is voor jou ingesteld. Je wordt gezegend als je hem heiligt.

je doelen voor het programma Persoonlijke vooruitgang of Plicht jegens God, en maak dan plannen om dat uit te voeren. Zorg er ten tweede voor dat je gedurende de week je huiswerk, karweitjes en andere taken al gedaan hebt, zodat je je op de sabbat kunt concentreren op geestelijke zaken. Als je vooruit plant, ga je uitkijken naar de sabbat.

Breng tijd door met je familie. President Gordon B. Hinckley heeft uitgelegd wat een belangrijke manier is om de sabbatdag te heiligen: 'Blijf thuis en vergader uw gezinsleden om u heen. Leer hen het evangelie, heb samen plezier op de sabbatdag, ga naar uw bijeenkomsten, doe eraan mee.'¹ Als je tijd doorbrengt met je familie, kun je op de sabbat vreugde voelen.

Bid om hulp. Als je er niet zeker van bent wat je op de sabbat kunt doen, of als je moeite hebt om naar de sabbat uit te kijken, bid dan. De Heer heeft ons geboden om de sabbat te heiligen en Hij geeft ons geen geboden zonder

LEZERS

ons een manier te verschaffen om ons eraan te houden (zie 1 Nephi 3:7). Als je bidt tot je hemelse Vader, zal Hij je helpen met ideeën wat je op de sabbat kunt doen zodat je er anders tegen aan kunt kijken.

De sabbat is ingesteld voor ons (zie Marcus 2:27). Als je je best doet om de sabbat te heiligen, word je gezegend en kijk je naar elke zondag uit.

NOOT

¹ 'Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley', *Ensign*, maart 1996, p. 61.

Ik vind de sabbatdag heel bijzonder omdat het een tijd is waarop ik meer over de Heiland en het evangelie te weten kan komen en ik

dichter tot mijn hemelse Vader kan komen. Ik kan de rust en vrede van zijn Geest ook beter voelen omdat ik niet word afgeleid door het tumult van de wereld. Als je de Heer ijverig zoekt door gebed, vasten en schriftstudie, zul je Hem vinden en zal Hij je met zijn Geest zegenen (zie Jeremia 29:13). Zijn Geest zal je helpen om

wereldse zorgen opzij te zetten en een beter mens te worden (zie Jesaja 58:13-14).

Moriah M., 15 (Idaho, V.S.)

Ik weet hoe je je voelt. Maar ik zag na een tijdje ook in hoe geweldig de sabbat is. We kunnen de dingen die we niet kunnen doen, vergeten als we onze hemelse Vader om kracht bidden. Door om kracht te bidden, wordt de sabbat een dag om

enthousiast over te zijn. Op de sabbatdag kun je rusten, bidden, anderen dienen, zegeningen ontvangen, je geest voeden en grote geestelijke kracht ontwikkelen.

Richard R., 16 (Nariño, Colombia)

Maak de sabbatdag anders dan andere weekdays. Je denkt misschien dat je iets mist door geen tijd met vrienden door te brengen of geen extra dag voor huiswerk te hebben. Maar als je die wereldse dingen verkiest boven ware sabbatsheiliging, denk dan eens aan de eeuwige zegeningen en vreugde die je misloopt. Als je de sabbat heilig houdt, voel je niet alleen geestelijke vervulling en ben je klaar om aan de nieuwe week te beginnen, maar betoon je je hemelse Vader eerbied. Ik heb een sterk getuigenis dat je eerlijk zult kunnen zeggen dat de zondag de beste dag van de week is.

Sophia W., 16 (Maine, V.S.)

Sinds ik besloten heb om de dag des Heren te heiligen, is het mijn lievelingsdag geworden. Ik maakte in gedachten een lijstje van dingen waarmee ik op de sabbat een geest van eerbied en aanbidding kon behouden. Op dat lijstje staan bijvoorbeeld: vroeg opstaan, in de Schriften lezen, aan mijn Persoonlijke vooruitgang werken, in mijn dagboek schrijven, en brieven schrijven. Als ik die dingen en andere geestelijke activiteiten doe, voel ik de fantastische geest en vreugde in mij. Ik merk ook dat ik dan geen tijd meer over heb voor minder geestelijke bezigheden.

Silvia M., 18 (Rio Grande do Sul, Brazilië)

Ik kijk altijd erg naar de sabbat uit. Op die dag voel ik de enorme liefde van onze hemelse Vader. Op de sabbat vergeet ik alle moeilijkheden in mijn leven. Als ik deelneem aan het avondmaal, denk ik aan het grote offer dat Jezus Christus voor ons heeft gebracht. Ik herinner me het vreselijke lijden dat Hij heeft doorstaan zodat wij ooit naar onze hemelse Vader kunnen terugkeren. Mijn hart

De sabbat is (...) een dag om consequent naar de bijeenkomsten te gaan om de Heer te aanbidden, te drinken uit de bron van kennis en leer, te genieten van de omgang met familieleden, en opgebouwd te worden door muziek en zang.

'De sabbat is een heilige dag om gepaste en heilige dingen te doen. (...) Als iemand de sabbat heiligt, knielt hij in gebed neer, bereidt lessen voor, bestudeert het evangelie, mediteert, bezoekt zieken en behoeftigen, schrijft brieven naar zendelingen, doet een dutje, leest opbouwende lectuur en woont alle bijeenkomsten bij waar hij verwacht wordt.'

President Spencer W. Kimball (1895-1985), zie 'De sabbat — een dag vol heilgenot', De Ster, juli 1978, p. 5.

is vol naastenliefde. Ik wil anderen vertellen over dat gevoel, vooral mensen die geen lid van de kerk zijn.

Anna R., 20 (Oekraïne)

Ik merk dat het makkelijk wordt om me op de sabbat te concentreren als ik mijn priesterschaps- en andere kerkroepingen vervul. Als ik mijn taken als priester doe en de leraren en diakenen met hun taken help, merk ik dat ik niet meer denk aan de dingen die ik niet kan doen, maar aan alles wat ik die dag gedaan wil krijgen.

Andrew S., 17 (Montana, USA)

Zie de sabbat als een dag vol mogelijkheden. Denk eens aan alle gezinsactiviteiten die je kunt doen. Bij mij thuis bestaan de zondagen uit naar de kerk gaan, opbouwende lectuur lezen, kerkfilms kijken, naar haardvuur-avonden gaan en spelletjes doen met mijn huisgenoten. Het is een dag om meer tijd met de familie door te brengen en dichter tot onze hemelse Vader te komen.

Justin D., 18 (Washington, V.S.)

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

VOLGENDE VRAAG

'Ik heb enkele vrienden die niet meer naar de kerk komen. Op welke manieren kan ik ze helpen om weer terug te komen?'

STUUR JE ANTWOORD met je volledige naam, geboortedatum, wijk en ring (of gemeente en district), en een foto (met schriftelijke toestemming van je ouders om de foto af te drukken), naar:

Questions & Answers 9/07

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of e-mail: liahona@ldschurch.org

Inzendingen moeten uiterlijk 15 september 2007 binnen zijn. ■

LEREN HOPEN

Te midden van de gruwelen van een burgeroorlog vond ik hoop in een boek in een plastic zak.

MARIAMA KALLON

Zoals verteld aan Riley M. Lorimer, kerkelijke tijdschriften

Sierra Leone was in mijn tienerjaren een verdrietige plek, maar het was mijn thuis. Mijn kleine land in het westen van Afrika was een groot deel van mijn leven verscheurd door een burgeroorlog. De oorlog beïnvloedde echt alles. Mijn familie en ik waren voortdurend op de vlucht om aan het opstandelingenleger te ontkomen. Het was elke keer angstaanjagend als ze door een stad trokken. Iemand zag dan hun zaklantaarns naderen in de nacht, waarschuwde de anderen en we renden vervolgens allemaal de rimboe in en grepen onderweg mee wat we konden.

Ongeveer zeven jaar na het begin van de oorlog kwamen de opstandelingen naar onze stad. Mijn hele familie probeerde te vluchten, maar mijn

Mariama Kallon, in traditionele Afrikaanse klederdracht, met een van haar dierbaarste bezittingen: een hygiëneset.

De kerk stuurde voedsel en andere humanitaire hulp voor leden van de kerk en andere mensen in Sierra Leone. Ik kreeg een deken en een hygiënesetje. Ze waren van onschatbare waarde.

ouders, die slechts enkele stappen achter mij liepen, werden doodgeschoten. Het was erg verdrietig om ze kwijt te raken, maar ik moest door blijven rennen.

Mijn broer, mijn zus en ik zochten een veiliger woonplaats op en dat ging een tijdje goed. Maar uiteindelijk kwamen de opstandelingen daar ook. Dit keer hadden we geen tijd om weg te rennen. Mijn broer werd meegevoerd en werd later gedood. Mijn zus en ik werden buiten met de andere vrouwen in een rij gezet. De opstandelingen kapten ledematen af bij alle vrouwen in de rij. We waren allemaal erg bang. Iedereen was aan het huilen en bidden, zelfs de mensen die nooit eerder in God geloofd hadden. Ik was

toen nog geen lid van de kerk, maar ik geloofde in God en bad dat zijn wil zou geschieden en hoopte dat Hij een manier zou vinden om mij te sparen.

Bij mijn lieve zus, die enkele plaatsen vóór mij in de rij stond, werden beide benen afgekap. Maar toen de opstandelingen bij de vrouw kwamen die voor mij stond, kwam ons leger aanstormen en renden de opstandelingen weg. Ik weet dat ik niet beter was dan de mensen die voor of achter mij in de rij stonden, maar ik dankte God dat ik gespaard was en bad dat ik zijn plan voor mij mocht begrijpen.

Ik verhuisde naar een ander dorp en ging bij een vriendin wonen. Toen ik mijn vriendin en enkele van haar burens mijn verhaal vertelde, zei een van de burens: 'Mariama, het enige wat we je kunnen bieden, is een uitnodiging om morgen mee naar de kerk te gaan. Daar vinden wij veiligheid. Daar vinden wij hoop.' Ik had God al lief, maar had nog troost nodig, dus besloot ik mee te gaan.

Mijn eerste zondag in die gemeente van de kerk was een dag die ik nooit zal vergeten. Ik kwam erachter dat er hoop was. Je kon de hoop in die mensen zien, en het trok mij aan. Ik kreeg het Boek van Mormon en begon het meteen te lezen. Ik herinner me dat ik in de kerk vernam dat families na de dood bij elkaar kunnen zijn en dat ik vervolgens in Alma 11 las dat ons lichaam in de opstanding weer compleet zal worden. Ik voelde de Geest zo sterk toen ik aan mijn familie dacht. Ik wist dat de kerk waar was en dat we voor altijd bij elkaar konden zijn — ieder van ons, gezond en wel.

Er waren toen geen zendelingen in Sierra Leone, dus kreeg ik de zendelingenlessen van mijn gemeentepresident. Spoedig daarna liet ik me dopen en bevestigen. Ons dorp was gezegend, want de kerk stuurde voedsel en humanitaire hulp voor leden van de kerk en anderen. Dat voedsel hield ons

allemaal in leven. Iedereen was zo dankbaar als hij een zakje rijst of bonen kreeg. Ik kreeg een deken en een hygiëneset met een tandenborstel, tandpasta, shampoo, zeep, een kam en een washandje.

Niet lang daarna kwamen de opstandelingen weer. Ze brandden het huis af waarin ik woonde en ik moest voor de vlammen vluchten. Ik nam alleen maar de tijd om twee dingen te redden — mijn Schriften en mijn hygiënesetje. We waren daarna een tijdlang op de vlucht. Ik gebruikte mijn hygiënesetje om mensen om mij heen te helpen. Ik kneep voor ieder een beetje tandpasta uit de tube of we gingen naar de rivier en gaven een voor een mijn stuk zeep door. Dat setje was zo waardevol voor ons. De deken was ook van onschatbare waarde. We schuilden er dagenlang onder, tot ik hem gebruikte om een oude vrouw in te wikkelen die was overleden zonder dat we iets hadden om haar in te begraven.

Uiteindelijk ging ik terug naar mijn woonplaats en mijn gemeente. En ik besloot dat ik op zending wilde. Dat was een moeilijke beslissing voor me, want ik had niets en zou de mensen die ik liefhad achterlaten. Terwijl ik probeerde een besluit te nemen, las ik in Leer en Verbonden 84:81 en 88: 'Daarom, maakt u niet bezorgd over de dag van morgen, over wat gij zult eten, of wat gij zult drinken, of waarmee gij u zult kleden (...) want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen.' Ik wist dat de Heer voor me zou zorgen, dus diende ik mijn zendingsaanvraag in en werd op zending geroepen naar het zendingsgebied Temple Square (Salt Lake City).

Ik arriveerde vrijwel zonder bezittingen in Utah, maar stond erop dat ik mijn hygiënesetje mee zou nemen omdat het zoveel voor me betekende. Op een dag namen mijn

collega en ik een rondleiding door het centrum voor humanitaire hulp in Salt Lake en ik herkende een deken met het ZHV-logo erop geborduurd, net als de deken die ik in Sierra Leone had gekregen. Ik keek om me heen en zag hygiënesets zoals die van mij, en de bekende zakken bonen en rijst, en ik begon te huilen.

'Hier zijn ze vandaan gekomen!' dacht ik. De tranen stroomden over mijn wangen toen ik me herinnerde wat deze dingen, die in grote stapels in het centrum voor humanitaire hulp lagen, voor mij en mijn vrienden in Sierra Leone betekenden. Ik was de Heer zo dankbaar dat Hij mij gespaard had, dat Hij mij had laten kennismaken met het evangelie en mij had toegestaan om een zending te vervullen. Ik wist dat zijn engelen écht om mij heen waren om mij te schragen. ■

Toen ik mijn set met hulpgoederen ontving, kreeg mijn stiefzusje een schoolsetje. Zij was het enige kind op haar school met papier. Ze scheurde voorzichtig voor elk van haar vriendinnen een stuk af en brak haar drie potloden doormidden en gaf elke vriendin een stuk. De kinderen maakten elke dag tijdens de lessen notities en gumden het 's avonds weer uit zodat ze het blaadje de volgende dag opnieuw konden gebruiken. Ze waren zo dankbaar voor de leermiddelen.

Hoe u met succes een zendingsactief lid kunt worden

Wat kunnen leden doen om betere zendingen te worden, nu het zendingswerk vanuit de wijk of gemeente wordt gedaan? Hier volgen enkele ideeën van leden in British Columbia (Canada).

R. VAL JOHNSON
Kerkelijke tijdschriften

Zuster Ma is misschien wel de beste zending in de wereld. Althans, dat vindt Anthony Middleton, president van het zendingsgebied Vancouver. Zijn mening is enigszins verrassend, vooral als we in aanmerking nemen dat Lena Ma niet een van zijn voltijdzendingen is en dat zij als inwonster van het Engelssprekende British Columbia zelf Mandarijn spreekt. En toch worden er elk jaar minstens twee mensen die zij over het evangelie heeft verteld lid van de kerk.

President Middleton erkent dat British Columbia al geruime tijd niet het vruchtbaarste zendingsveld in de wereld is. Maar er zijn veranderingen gaande. Door zuster Ma en leden zoals zij is het aantal onderzoekers in het zendingsgebied dat om doop en bevestiging vraagt volgens president Middleton aanzienlijk gestegen. Nu het zendingswerk meer aandacht en prioriteit krijgt van hun priesterschapsleiders, worden de heiligen der laatste dagen in British Columbia echt zendingsactieve leden. En zendingsbewuste leden elders in de wereld kunnen wat hebben aan de lessen die deze leden leren.

Verandering

Het zendingsgebied Vancouver probeert al jaren om het aantal mensen dat lid wordt van de kerk te verhogen. Collin Van Horne, president van de ring Nanaimo, legt uit dat er in British Columbia 'een stilzwijgende afspraak' is dat godsdienst geen goed gespreksonderwerp is.

In Canada is er een veel gebruikte uitdrukking die luidt: "Ik ben al voorzien, Jack." Lange tijd kwam het zendingswerk daardoor op de voltijdzendingen neer, die het merendeel van hun tijd langs de deuren gingen. Helaas is langs de deuren gaan niet een erg productieve manier om mensen te vinden die interesse hebben in het evangelie.

En dus brachten de zendingspresident en de ringpresidenten enkele jaren geleden onder aanmoediging van algemene autoriteiten wat veranderingen aan. De meeste van die veranderingen houden in dat men de leden leert om mensen uit te nodigen.

Rondleidingen door de kerkgebouwen

Een van de veranderingen die de ringpresidenten aanbrachten, was een aangepaste versie van de manier waarop men in het nabijgelegen Tacoma in de staat Washington (V.S.) zendingswerk deed. Daar nodigden de zendingen rechtstreeks geïnteresseerden uit voor een rondleiding door het dichtstbijzijnde kerkgebouw. Tijdens zo'n rondleiding vertellen de zendingen niet alleen over de faciliteiten en programma's van de kerk, maar ook over de herstelling. De rondleiding eindigt in de kapel of bij een afbeelding van het eerste visioen, waar de zendingen

Jean Zhao (links) met haar vriendin Lena Ma op haar doopdag. Zuster Zhao is een van de vele mensen die zuster Ma tot de kerk heeft gebracht.

getuigen van de profeet Joseph Smith en ze hun gasten uitnodigen om deel te nemen aan een gebed.

In British Columbia maken rondleidingen door kerkgebouwen nu deel uit van een uitgebreid zendingsprogramma waarmee de leden — en niet alleen de voltijdzendingen — worden aangemoedigd om hun kennissen uit te nodigen voor een rondleiding. Uit cijfers van het zendingsgebied Vancouver blijkt dat er van zeven mensen die worden uitgenodigd voor een rondleiding door een kerkgebouw, idealiter vergezeld door een lid, één zich laat dopen en bevestigen.

President Middleton zegt: 'Wat we in de loop van de rondleiding proberen te bereiken is dat het niet-lid denkt: "Ik denk dat ik me er best prettig bij zou voelen om lid van deze kerk te zijn. Dit is wel iets voor mij."'

Veel nieuwe leden in British Columbia herinneren zich hun eerste bezoek aan een gebouw van onze kerk en dat ze daar de Geest voelden. Malcolm Coffill uit de wijk Port Alberni in de ring Nanaimo werd in augustus 2005 lid van de kerk nadat zijn burens, Tom en Marla Housholder, hem over het evangelie verteld hadden. Volgens broeder Coffill raakte hij overtuigd dat hij bij de kerk wilde horen door 'het fantastische gevoel dat ik kreeg toen ik voor het eerst voet zette in dat prachtige gebouw en door het hartelijke welkom.'

Zuster Jill Berrett, voltijdzendinge in het zendingsgebied Vancouver, vertelt over een onderzoekster die op uitnodiging van haar achttienjarige vriendin een rondleiding door de kerk kreeg. 'Tijdens de rondleiding raakte ze zo enthousiast dat ze meteen de lessen wilde volgen. Haar vriendin gaf haar een boek-van-mormon en een andere vriendin nodigde haar uit voor het jongevrouwenkamp. Ze voelde zo veel liefde en betrokkenheid dat ze de wijk al vóór haar doop "haar wijk" begon te noemen.'

Natuurlijk voelt niet iedereen die naar een gebouw van onze kerk gaat meteen de Geest. Maar veel mensen willen wel meer te weten komen over de kerk.

Leren van het succes van zendingsactieve leden

Zuster Ma nodigt al meer dan tien jaar lang mensen uit naar het huis des Heren. Meer dan twintig van hen hebben het evangelie aangenomen. 'Ik heb zuster Ma nog nooit bij een activiteit gezien zonder een niet-lid', aldus

Net als de familie Orrego (boven) komen succesrijke zendingsactieve leden erachter wat het beste voor hen werkt en dat nemen ze vervolgens op in hun dagelijkse routines. De familie Orrego gebruikt een gezinszendingsplan om mensen te blijven uitnodigen om naar het evangelie te luisteren.

president Middleton. En ze vertelt de mensen altijd van tevoren wat ze mogen verwachten.

Een goed voorbeeld is Ruby. Lena Ma kwam Ruby tegen in de bibliotheek en knoopte een gesprek met haar aan. 'Ik vroeg Ruby wat ze meestal doet op zondag', zegt zuster Ma. 'Ik vroeg of er in haar kerk iets voor haar zoon was. Daarna legde ik uit dat wij een jeugdwerkorganisatie hebben en nodigde haar uit om zelf eens een kijkje te komen nemen. Ze kwam en vervolgens kwam ze nog eens vaker terug. Ze heeft gisteren de eerste zendelingenles gekregen.'

Sonny en Shaina Sala, die onlangs van de gemeente Salt Spring Island in British Columbia naar de wijk Cardston 8 in Alberta zijn verhuisd, hebben groten-deels dezelfde houding aangenomen als zuster Ma. Sonny en Shaina hebben al met honderden, misschien wel duizenden, kennissen en vreemden over het evangelie gesproken. 'Als we iemand ontmoeten vragen we meteen: "Gaat u hier in de buurt naar de kerk? Wij gaan naar De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Hebt u daar wel eens van gehoord?"

'We proberen er ook een beetje plezier bij te maken. Laatst zei Sonny dat ik even dag moest gaan zeggen tegen een man die leek op een voormalig lid van onze gemeente. Toen ik op hem af liep, zag ik dat Sonny me plaagde. Het was een volslagen vreemde. Dat bracht me even in verlegenheid, maar toen zei ik gewoon: "U lijkt op een oude vriend. Hij was lid van mijn kerk. Hebt u wel eens van

de mormoonse kerk gehoord?" Toen bleek dat hij vroeger lid was geweest. We raakten aan de praat over geloof, en ik nodigde hem uit om naar de kerk te komen. En hij zei: "Weet u, ik kom net uit het ziekenhuis, en ik heb nu al een engel die me uitnodigt om terug naar de kerk te komen." Als ik mijn mond niet had opengedaan, had ik niet geweten dat hij in het ziekenhuis had geleden en weer contact wilde leggen met de kerk.'

'Als je je overgeeft aan de Heer, brengt Hij mensen op je pad', zegt Sonny. Hij vertelt dat hij op een dag zijn kampeerbus in zijn

achterruit zette en in een greppel terecht kwam. Hij belde een sleepwagen en de Geest fluisterde hem in dat hij met de chauffeur over het evangelie moest praten. 'Ik zei tegen hem: "De Heer heeft me in die greppel geduwd zodat ik u kon ontmoeten."

Hij moest lachen en we hadden een gesprek. Toen bleek dat zijn

oma ooit lid van onze kerk was. Hij wilde wel een exemplaar van het Boek van Mormon. We proberen altijd exemplaren bij de hand te houden, dus ik heb hem er met plezier een gegeven.'

Zendingsplannen in de wijk en het gezin

Zuster Ma en het echtpaar Sala hebben zendingswerk op natuurlijke wijze verwerkt in hun dagelijkse ontmoetingen met andere mensen. Maar sommigen onder ons vinden het idee dat we andere mensen moeten aanspreken over het evangelie nog wat afschrikwekkend. We hebben er wat hulp bij nodig. En dan is het handig als de wijk of gemeente een zendingsplan heeft.

Kort nadat president Middleton zendingspresident was geworden, bespraken de ringpresidenten in British

Columbia de meeste wijken en gemeentes in British Columbia hebben nu een eigen zendingsplan. Ze zijn zó eenvoudig dat ze op een klein kaartje aan de koelkast gehangen kunnen worden. Sommige wijken, zoals de wijk Victoria 2, zijn een stap verder gegaan. Bisschop Frank Hitchmough en de wijkzendingsleider, Michael Mulholland, hebben gesprekken gehouden met alle gezinnen in de wijk en hebben hen geholpen met het opstellen van hun eigen gezinszendingsplan. Dat plan bestaat uit doelen en methodes waarvan het gezin vindt dat die het beste voor hen werken.

Marla en Tom Housholder (boven) nodigen de Geest uit in hun pension. Malcolm Coffill (rechts) is een van de mensen die daar de invloed van de Geest voelden. Hij werd lid van de kerk.

Columbia hun zendingsplannen in een coördinerende raad voor ringpresidenten en stelden ze richtlijnen op voor wijk- en gemeenteplannen, zoals aanbevolen in *Predik mijn evangelie*. De achterliggende gedachte is dat mensen die hun eigen zendingsplan opstellen, gemotiveerd zijn om het plan uit te voeren. De ringpresidenten stelden vier beginselen vast waarop elke wijk en gemeente in hun ringen zijn plan moest baseren:

1. Elk lid moest bij het plan betrokken worden en niet alleen de zendingsleider van de wijk of gemeente.
2. Er moesten meetbare doelen in staan.
3. Het moest de gezinnen uitnodigen om hun eigen zendingsplan op te stellen.
4. Het moest eenvoudig zijn.

Onderneem actie

Broeder Mulholland maakt duidelijk dat de sleutel tot succes in zendingswerk meer is dan een uitvoerbaar plan. 'Het gaat niet zozeer om het plan als om degene die de leiding neemt', zegt hij. 'Als je een ringpresidium hebt zoals president Keyes en zijn raadgevers, die toege-

wijd zijn aan zendingswerk, dan heb je wat nodig is om plannen goed uit te voeren. Zij geven leiding aan de bisschoppen en als de bisschoppen het zendingswerk een hoge prioriteit geven, wordt het werk gedaan.'

President Randy Keyes van de ring Victoria vertelt dat de priesterschapsleiders in British Columbia door hun gebiedszeventigers gevraagd werden om na te denken hoeveel prioriteit ze het zendingswerk gaven. In veel wijken en gemeentes stond het niet

erg hoog op de lijst. De priesterschapsleiders in British Columbia beschouwen het nu als hun op-één-na-hoogste prioriteit, na hun zorg voor de jongeren.

In wijken waar men succes heeft met zendingswerk door leden, legt de bisschop er nadruk op in vergaderingen van het leidinggevend priesterschapscomité (LPC), de wijkraad, de priesterschap en de ZHV. Zij delen taken uit en houden samen met andere leidinggevendenden in de wijk de vooruitgang van onderzoekers en minderactieve leden bij.

Een van de vele wijkplannen die meer succes hadden, was een cursus zendingswerk door leden waarvoor de bisschop iedere keer zes tot acht leden riep. Een wijk- of voltijdzending geeft de les. Hij gebruikt *Predik mijn evangelie* als lesboek. Onderwerpen zijn onder meer de

leer achter het zendingswerk, zelfmotivatie en praktische benaderingen. De cursisten vinden het leuk om elkaar hun zendingservaringen te vertellen en rollenspellen te spelen.

Maar uiteindelijk komt het zendingswerk op het individuele lid aan. Ieder lid moet besluiten hoe hij of zij het beste anderen over het evangelie kan vertellen — en dat vervolgens doen.

Benjamin en Robin Orrego zagen wat er in hun gezin werkte en namen dat op in hun zendingswerk als gezin nog voordat hun gevraagd werd om een zendingsplan. Zij nodigen mensen bij hen thuis uit voor een 'haardvuuravond' waarop ze inspirerende, maar niet noodzakelijke mormoonse, discussies houden. Spelletjes en eten maken ook deel uit van het programma. En ze delen films en lectuur van de kerk uit.

Maar ze zien wel in dat deel uitmaken van een georganiseerde, vereende inzet voor het zendingswerk doeltreffender is dan individuele inzet, dus hebben ze in hun gezinsplan een doel opgenomen om elk jaar drie mensen uit te nodigen voor een rondleiding door het kerkgebouw. Dat doel, of een variatie erop, maakt deel uit van wijk- en gezinsplannen in heel British Columbia. Het idee begon met de president van de ring Abbotsford, Paul Christensen, en verbreidde zich snel.

Wees creatief

President Christensen heeft zijn ringleden gevraagd om ook andere ideeën te overwegen. Elke maand stelt het ringpresidium een andere groep mensen voor die leden kunnen uitnodigen, zoals collega's op hun werk, burens of vaklieden. Hij wil bovendien dat de voltijdzendingen niet alleen de vergaderingen van LPC en wijkraad bijwonen, maar ook vergaderingen van hulporganisaties. Hij woont zelf de vergaderingen van de zendelingendistricten en -zones bij

en beklemtoont dat de rol van de zendingen is om te onderwijzen en die van de leden om uit te nodigen. De leden steunen de zendingen en getuigen wanneer de gelegenheid zich voordoet. Soms kunnen ze mensen zelfs over bepaalde evangeliebeginselen vertellen. Maar ze willen vooral andere mensen uitnodigen en zeggen 'Komt en gij zult het zien' (Johannes 1:39, 46).

Een van zijn creatiefste ideeën is leden van andere kerken inzetten om kerkleden nieuwe vaardigheden bij te brengen. 'Onlangs hadden we een conferentie voor jonge alleenstaanden met een heleboel workshops. De algemene houding is: Welke loodgieter kennen we in de omgeving? Welke monteur? Ik zei: Laten we geen leden gebruiken voor de workshops. Laten we elders in de gemeenschap een loodgieter zoeken. En een klusjesman. Laat ze komen. Geef ze een rondleiding

door het kerkgebouw zodat ze begrijpen wie wij zijn. We moeten naar buiten kijken.'

De ring Victoria heeft dat al jarenlang gedaan. In 1978 richtte Sandra Gill een plaatselijke genealogische vereniging op die aanvankelijk in haar kelder bijeenkwam. Ze gaat nog steeds naar de vergaderingen van de vereniging en geeft er les, maar ze brengt nu de meeste tijd door in het centrum voor familiegeschiedenis dat in het ringcentrum is gevestigd. Zij doet dat werk samen met zestig andere medewerkers, van wie de meeste geen lid van de kerk zijn. Het centrum is 45 uur per week open en ongeveer zeventig procent van de bezoekers zijn geen lid van de kerk.

Net als zuster Gill hebben Tom en Marla Housholder ook creatieve manieren gevonden om hun interesses en omstandigheden te gebruiken voor de verkondiging van het evangelie. Broeder en zuster Housholder hebben een klein pension in Port Alberni. Zij zorgen ervoor dat gasten in de hal kerk-

HEBT U EEN VERHAAL OF EEN AANPAK WAAR U ONS OVER WILT VERTELLEN?

De leden in British Columbia (Canada) hebben verschillende manieren ontwikkeld om andere mensen over het evangelie te vertellen. Als u een manier hebt gevonden die goed voor u werkt, dan willen we daar graag meer over weten zodat we de andere lezers van de *Liahona* erover kunnen vertellen. E-mail uw idee alstublieft naar liahona@ldschurch.org of stuur het naar:

Missionary Ideas, *Liahona*
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA

tijdschriften tot hun beschikking hebben en dat er een Bijbel en een boek-van-mormon in elke kamer ligt. In de drie jaar dat Cedar Wood Lodge open is, zijn ze meer dan dertig exemplaren van het Boek van Mormon 'kwijt-geraakt', en ze hopen er nog meer kwijt te raken. Ze houden bovendien met Kerstmis een muzikfestival en organiseren een kerststal. Een van de koren die op het festival zingen komt uit de wijk Port Alberni, waarvan Tom Housholder bisschop is.

Ga daar waar de Geest is

President Christensen van de ring Abbotsford heeft groot geloof in de goddelijke kracht die uitgaat van de fysieke aanwezigheid van een tempel van de kerk. Dat is een van de redenen dat hij zo enthousiast is over de tempel die in juni 2006 voor Vancouver is aangekondigd. 'Ik denk niet dat we een tempel krijgen omdat we ontzettend rechtschapen zijn', zegt hij. 'Ik denk dat we een tempel krijgen omdat we het evangelie moeten verbreiden. We hebben het licht nodig dat een tempel verbreidt.'

Er is in British Columbia een verbazend groot aantal mensen lid geworden van de kerk vanwege wat zij voelden op het tempelterrein. 'Ik zal nooit vergeten hoe ik me voelde toen ik door de poort van Temple Square in Salt Lake City ging', aldus Julie Keyes uit de ring Victoria. 'Het leek wel of ik uit het donker in het licht stapte.' Ze was onder de indruk van de hele ervaring — van de mensen die ze er ontmoette, het getuigenis van Joseph Smith, de nadruk op Jezus Christus. 'Ik dacht: "Ik moet hier meer over te weten komen." ' Dus toen ze terug was in British Columbia, belde ze het plaatselijke kerkgebouw en vroeg of ze met de zendelingen mocht spreken.

Zuster Keyes, die nu getrouwd is met de president van de ring Victoria, was op uitnodiging van een kerklid naar het tempelterrein gegaan en verwonderde zich over

de hartelijkheid van de leden daar. In feite is een van de gemeenschappelijke thema's van bijna elk bekeringsverhaal dat je hoort in British Columbia: licht, vreugde en de oprechte vriendelijkheid die uitgaat van de kerkleden. Omgang met leden en de Geest voelen zijn de motieven om meer te willen weten.

Dat leek ook het patroon te zijn waarmee de kerkleden in British Columbia het meeste succes leken te hebben. Ze komen erachter dat zij het niet zijn die de mensen bekeren, maar de Heer. Zij hoeven alleen maar het evangelie na te leven en mensen ergens naar uit te nodigen — naar de kerk, kerkactiviteiten, thuis, het terrein van de tempel, waar de Geest ook maar is. De meest ervaren zendingsactieve leden maken zich er niet druk over als mensen hun uitnodiging niet aan nemen. Zij blijven mensen uitnodigen. De zendelingen blijven onderwijzen. En de Heer blijft zijn kinderen zegenen met een getuigenis van zijn Geest. ■

Als de bischoppen zendingswerk een hoge prioriteit geven, wordt het werk gedaan', aldus Michael Mulholland (boven), zendingsleider van de wijk Victoria 2, hier te zien met recente bekeerlingen Erma McArthur (links) en Beth Landry.

Ons tempelhuwelijk was iedere prijs waard

Geovanny Medina

Toen mijn eerste eigen zaak mislukte en mijn tweede tot de grond toe afbrandde, begon ik me af te vragen of ik met mijn verloofde, Beny, naar de tempel kon. We hadden gehoord dat het een beproeving van ons geloof zou zijn om dat waar te maken, maar toen we ons een tempelhuwelijk ten doel stelden, hadden we geen idee hoe grondig ons geloof op de proef gesteld zou worden.

Beny en ik ontmoetten elkaar na onze zending in ons geboorteland, Panama. Destijds trouwden paartjes in Panama eerst voor de wet en reisden dan naar de dichtstbijzijnde tempel, de Guatemala-Stadtempel. Het zou een dure en moeilijke reis worden, maar aan elkaar verzegeld worden was een zegening die we niet wilden missen.

De dag nadat ik haar ten huwelijk vroeg, raakte ik mijn baan kwijt. Daar liet ik me niet door afschrikken. Ik besloot geld te verdienen door rondreizen per bus te verzorgen. De eerste avond gaf mijn bus het op. Dat was een zorgwekkende ontwikkeling, maar ik besloot om dan maar t-shirts te gaan verkopen. De ochtend dat ik de shirts bij de fabrikant ging ophalen, hoorde ik dat het gebouw de vorige avond tot de grond toe afgebrand was. Het leek wel of mijn hoop ook in rook was opgegaan.

De volgende tempelreis was al over enkele maanden, maar tot nu toe was

elke poging om aan het benodigde geld te komen jammerlijk mislukt. Ik liet de smeulende resten achter en ging op zoek naar Beny.

'Ik heb niets meer', zei ik tegen haar. 'Misschien moet je maar niet met me trouwen.'

'Als ik om het geld wilde trouwen, was ik al getrouwd', zei ze. 'Maar ik trouw niet om het geld. Ik trouw met je omdat ik van je hou.'

Dat was een keerpunt. We hadden het gevoel dat we een belangrijke proef hadden doorstaan. Toen we in geloof doorzetten, begonnen er deuren open te gaan. Ik vond werk als

We liepen verder en sliepen onderweg in allerlei schuilgelegenbeden tot we de grens met Nicaragua bereikten. Van daaruit lukte het ons om een taxi te nemen naar de hoofdstad.

meubelmaker, hoewel het niet genoeg betaalde om in onze behoeften te voorzien. Toen bood een vriendelijke bisschop aan om ons met het busgeld te helpen. Maar hoe fijn dat ook was, het voelde niet goed. We wilden onszelf graag redden. Maar omdat ik zag dat hij graag wilde helpen, vroeg ik of hij in plaats daarvan Beny een baan kon aanbieden. En dat deed hij.

Toen we genoeg geld hadden verdiend voor onze tempelreis, traden we voor de wet in het huwelijk en gingen we met tien andere kerkleden op weg naar Guatemala. Maar onze beproeving was nog niet voorbij.

Door een grote transportstaking bleven we aan de grens met Costa Rica steken. Toen we daar twee dagen gewacht hadden, besloot onze chauffeur om te keren. Maar Beny en ik, en twee andere broeders en een echtpaar, besloten het niet op te geven. Toen we onze bus hadden zien omkeren en weggrijden, liepen we Costa Rica in. We liepen verder en sliepen onderweg in allerlei schuilgelegenheden tot we de grens met Nicaragua bereikten. Daar slaagden we erin een taxi te nemen naar de hoofdstad, waar we een buskaartje naar de grens met Honduras kochten. Twee dagen en twee bussen later kwamen we eindelijk bij de tempel aan. We waren blij, maar vuil en moe, en we hadden veel meer geld uitgegeven dan we gepland hadden.

Toen we ons hadden opgefrist, beseften Beny en ik ineens dat we onze aanbevelingen voor eigen verordeningen niet meer konden vinden! En om het nog erger te maken, had onze bisschop in Panama gepland om die dag op zakenreis te gaan. We

waren er kapot van. Hadden we al die beproevingen voor niets doorstaan? We streken Beny's bruidsjurk en vertrouwden erop dat als de Heer ons had geholpen om zo ver te komen, Hij ons ook wel tot het einde toe zou helpen.

Hoewel we verwachtten onze bisschop niet thuis te treffen, besloten we toch maar te proberen hem te bellen. Tot onze verbazing was hij toch niet op zakenreis gegaan. Hij zei dat hij het gevoel had gehad dat hij beter thuis kon blijven. Wat waren we blij! Hij beloofde de benodigde papieren te faxen zo gauw hij bij een faxapparaat kon komen.

We wachtten en wachtten, ondertussen biddend in de wachtkamer voor bruidsparen in de tempel. Het was zaterdag en over twee uur zou de tempel sluiten tot maandag. Waarom duurde het toch zo lang? Eindelijk kwam de fax, met een verontschuldiging van de bisschop: net toen hij de fax wilde versturen, viel de stroom uit.

Eindelijk werden wij na al onze beproevingen en vertragingen aan elkaar verzegeld als man en vrouw. Onze vreugde — die het werken, wachten en zorgen maken waard was — was overvloedig!

Niet iedereen die in de tempel trouwt, zal met dergelijke problemen te maken krijgen, maar voor Beny en mij (en de anderen die met ons naar de tempel gingen) waren die ervaringen een zuiveringsproces. Drie van

de vier broeders die de tempelreis ondernamen, werden later als bisschop geroepen. Twee van hen zijn momenteel raadgever in een ringpresidium. We zijn allemaal rijkelijk gezegend. Het was een van de geweldigste dingen die ik ooit heb meegemaakt.

Als ons doel om in de tempel te trouwen alleen maar wereldse liefde als reden had gehad, hadden we het niet gehaald. Maar omdat we geloofden in de verzegelmacht van het priesterschap dat in onze tijd hersteld is, gaven we het niet op, want we wisten dat ons tempelhuwelijk — wat voor tijd en eeuwigheid geldt — elk offer dat we ervoor moesten brengen, waard was. ■

Mijn laatste kans

Luis Mella

Toen ik achttien was, besloot ik de kerk te verlaten. Een tijd lang

leek ik geen consequenties te ondervinden van het verlaten van de Heiland. In mijn geboorteland, Chili, kon ik goed leven van mijn salaris. Ik meende dat ik mijn wereldse leefwijze altijd wel zou kunnen bekostigen en dat ik kon doorgaan met het negeren van de beloftes die ik in de wateren van de doop had gemaakt toen ik veertien was.

Dit ging enkele jaren zo door, totdat het ineens niet meer werkte. Het duister leek mij in te sluiten. Ik raakte mijn baan kwijt en had moeite met

Ik was bang dat ik weer zou falen en tekort zou schieten in de ogen van mijn hemelse Vader, maar ik zette die gedachten opzij en gaf me op voor een studie met als hoofdvak computer-programmering.

het vinden van een nieuwe baan. Ik moest elk baantje aanpakken om maar te overleven. Dat had mij wakker moeten schudden en mij weer op het goede pad moeten brengen, maar dat gebeurde niet.

Niet lang daarna, in 1998, overleed mijn vader. Omdat ik de oudste zoon was, kwam een groot deel van de zorg voor mijn moeder en mijn broertje op mij neer. Ik nam afscheid van mijn zorgeloze leefwijze en besepte dat de Heer soms toestaat dat er bepaalde dingen gebeuren die wij niet begrijpen totdat we het eindresultaat zien.

Ik geloof dat Hij toestond dat ik het financieel moeilijk kreeg om me te laten zien dat de enige uitweg was om tiende te betalen, wat ik ook deed toen ik weer naar de kerk ging en mijn verbonden hernieuwde. Op die manier bracht Hij mij geduldig en liefdevol terug in de kudde.

Tijdens de algemene conferentie in

2001 kondigde president Gordon B. Hinckley het Permanent Studiefonds aan. Om me financieel beter te kunnen redden, had ik de kansen nodig die dat programma bood, maar ik vroeg me af of ik wel aan de vereisten voldeed.

Enkele maanden later sprak onze ringpresident in de avondmaalsdienst over het programma. Tot mijn grote verbazing hoorde ik dat ik er eventueel voor in aanmerking kwam. Ik dacht: 'Dit is mijn laatste kans. Ik kan dit niet laten schieten.'

Toen dacht ik aan de verplichtingen die er van me geëist zouden worden, en ik was bang dat ik zou falen en weer tekort zou schieten in de ogen van mijn hemelse Vader. Maar ik zette die gedachten opzij, vroeg informatie aan bij het plaatselijke hoofd van het instituut, en diende een aanvraag in. Vanwege mijn achtergrond had ik maar weinig hoop dat ik aangenomen zou worden. Ik vond dat ik zo'n zegening niet verdiende, ook al had ik me bekeerd en was ik weer naar de kerk gegaan.

Toen ik echter een positief antwoord kreeg van de hoofdzetel van de kerk, waren mijn familieleden en ik erg blij. Het toegewezen bedrag was niet voldoende voor een heel studiejaar, maar ik gaf me toch op voor een studie met als hoofdvak computerprogrammering. Ik kreeg hoge cijfers en verdiende daar een beurs mee waarmee ik de rest van mijn studiekosten kon betalen.

Sindsdien heb ik alles gedaan wat ik kon om mijn dankbaarheid te tonen. Ik werk hard, ik studeer hard, en ik voer mijn kerktaken uit. Ik woon instituutlessen bij in een poging om de gemiste jaren te compenseren en te leren wat de Heer van me verwacht.

Maar het belangrijkste is wel dat ik weet dat de Heer mij alle slechte dingen heeft vergeven die ik in het verleden heb gedaan. Al mijn toekomstplannen zijn daarop gebaseerd. Ik blijf mijn familie helpen, maar dat lukt mij nu beter dan voorheen. ■

Vereend in gebed

Daniel Openshaw

De basisopleiding in de luchtmacht was hard, vooral in geestelijk opzicht. Ik was omringd door smerige taal en slechte invloeden. Door gebed en priesterschapszegens kreeg ik de kracht om

het uit te houden, maar ik verlangde naar meer dan alleen een individueel gebed. Omdat ik een zending had vervuld, wist ik wat een kracht en eenheid er ontstaat door een gezamenlijk gebed met een collega. Maar eenheid was iets wat ernstig ontbrak aan onze groep van ongeveer 56 man luchtmacht personeel.

Na drie weken basistraining vonden we het nog steeds moeilijk om met elkaar op te schieten en als een team samen te werken. Ik vroeg de onderofficieren of ze het goed vonden als ik 's avonds een gebedsdienst hield voor vrijwilligers. Tot mijn verbazing stemden ze er niet alleen mee in, maar ondersteunden ze het idee.

De eerste dienst werd door zes man bezocht. Toen het licht uit was, lasen we bij het licht van een zaklamp enkele verzen uit het Nieuwe Testament die relevant leken voor de moeilijkheden waar we voor stonden. Vervolgens baden we

om de aanwezigheid van de Geest Gods en om een gevoel van dankbaarheid voor wat we hadden.

Geleidelijk aan kwamen er meer mensen naar onze diensten. Al gauw waren we met vijftien man. Soms lasen we bijbelteksten, maar soms lasen we ook uit het Boek van Mormon. Elke avond kreeg ieder die wilde bidden daartoe de kans.

Eén man die de moed opbracht om onze gebedsdienst te bezoeken, luisterde eerst alleen maar. Toen hij aan de beurt was om te bidden, vroeg hij of we hem wilden overslaan. Maar een paar weken later deed hij wél mee en bad om hulp voor zijn familie met problemen die ze

thuis hadden. Hij bad ook dat hij de kracht zou krijgen die hij nodig had voor de laatste weken van onze training. Hij vertelde ons dat hij onze bijeenkomsten zou missen als de training eenmaal voorbij was en dat hij van plan was om voortaan elke avond zelf een gebed uit te spreken voor het slapengaan.

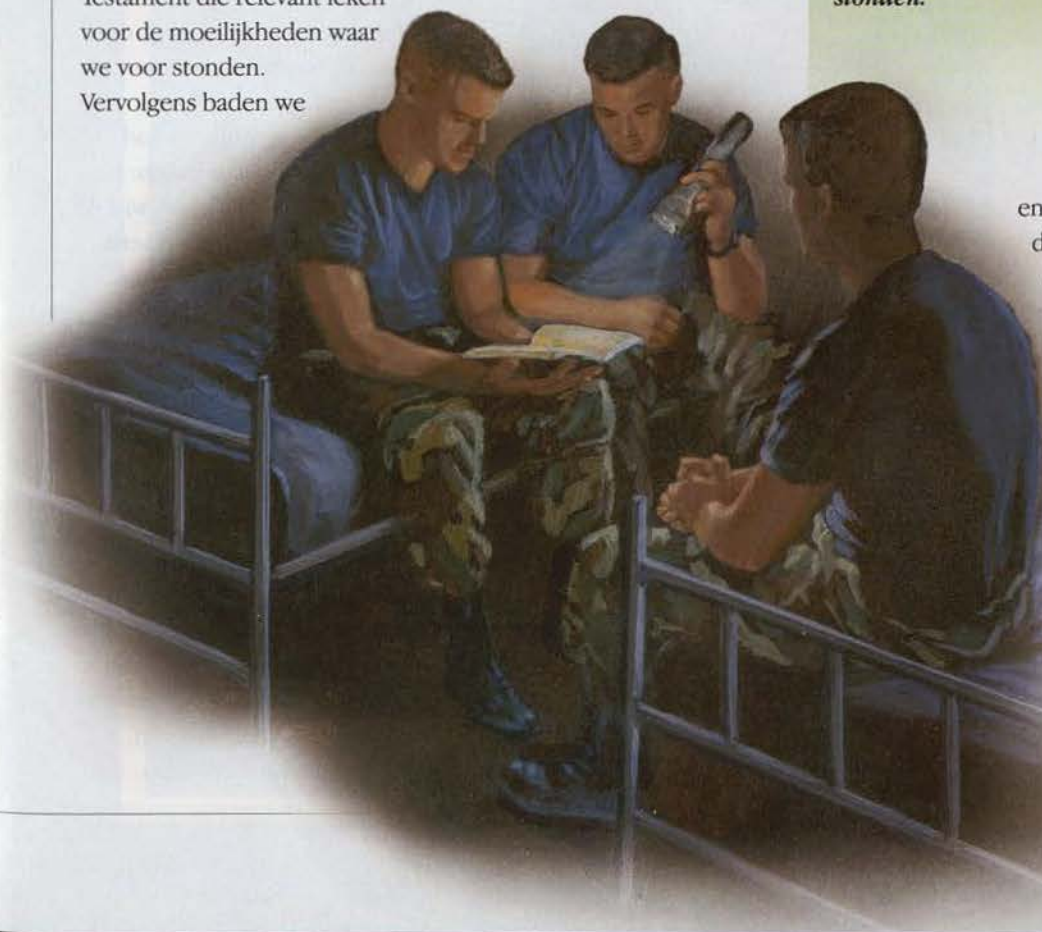
Kort daarna bad hij weer met onze groep en sprak zijn dank uit

voor het verhoren van zijn gebeden voor zijn familie. Daarnaast, zei hij, was hij gesterkt, wat hem het vertrouwen had gegeven om door te zetten met zijn training.

De avond voordat we naar de technische scholen vertrokken waaraan ieder was toegewezen, vertelde deze zelfde man dat hij vóór deze basistraining maar weinig over God had geleerd en niet in Hem had geloofd. Maar toen hij met ons schriftteksten had gelezen en het voorbeeld had gezien van de anderen die hadden gebeden, was er geloof bij hem gegroeid. Hij vertrouwde ons toe dat het eerste gebed dat hij in de groep had uitgesproken, zijn allereerste gebed ooit was geweest.

Zoals ik had gehoopt, was onze groep eensgezind geworden door onze gebedsdiensten. Maar ze deden meer dan dat: ze sterkten ons individueel en droegen ertoe bij dat we ons tot onze hemelse Vader wendden. ■

Toen het licht uit was, lasen bij het licht van een zaklamp enkele verzen uit het Nieuwe Testament die relevant leken voor de moeilijkheden waar we voor stonden.

Geïnspireerd door de Heer

Ik wil graag mijn getuigenis geven dat de artikelen in de *Liabona* geïnspireerd zijn door de Heer. Dat is de reden waarom de *Liabona* getuigt, meningen verandert en mensen tot bekering brengt, ook leden van de kerk. Ik heb de gewoonte om elke dag

(zie de uitgave van juli 2006) gaf mij hernieuwde kracht en inzicht in mijn beslissing.

Ingelore Pensborn, Duitsland

Fantastische vergelijkingen

Ik ben erg dankbaar voor de Portugese editie van de *Liabona*. Er staat altijd een boodschap in die speciaal voor mij is. Ik waardeerde vooral de boodschap van ouderling Dieter F. Uchtdorf, 'Op de vleugels van arenden', in de *Liabona* van juli 2006. Ik studeer fysica en vond de vergelijkingen die hij trok tussen de aerodynamica en de evangeliebeginselen fantastisch. Vooral het onderdeel waarin hij de

zendelingenlessen van de ouderlingen Swensen, Vernon en Gregory. En op 28 augustus 2006 liet ik me uiteindelijk dopen. In de *Liabona* van september 2006 las ik het artikel 'Uitgestelde oogst' van Rian W. Jones, wat mij eraan herinnerde welke schijnbaar onbeduidende daden tot mijn doop en bevestiging hadden geleid.

Nicolai Penchikov (Rusland)

Fatsoeninspiratie

Ik wil u bedanken voor het artikel 'Fatsoenlijke kleding is belangrijk' in de uitgave van juni 2006. Ik vond het een goed artikel en heb er veel aan gehad. Ik zat met een dilemma omdat mijn eindexamen eraan kwam en ik niet wist wat ik naar de dansavond moest dragen. Toen ik ging winkelen, kon ik niets vinden dat zowel fatsoenlijk als geschikt was voor de gelegenheid. Ik dacht de hele dag na wat ik moest dragen en overwoog zelfs om niet te gaan of om mijn normen opzij te zetten en een van de jurken te dragen die ik bij het winkelen had gezien. Maar toen ik 'Fatsoenlijke kleding is belangrijk' had gelezen, wist ik dat ik mijn normen niet moest verlagen en dat ik mijn lichaam als mijn tempel moest respecteren.

Uiteindelijk besloot ik om iets moois te dragen dat overeenkwam met mijn beginselen en waar ik me prettig in zou voelen als ik het droeg in de nabijheid van mijn hemelse Vader en mijn Heiland. Het mooiste was nog dat mijn moeder uiteindelijk met alle liefde in de wereld zelf een prachtige jurk voor me naaide. Ik heb mijn hemelse Vader en Jezus Christus lief en zal mijn normen nooit verlagen om net zo te zijn als alle anderen.

Stephanie Magaña Talavera (Mexico)

na het wakker worden in de *Liabona* te lezen. Als ik ga zitten lezen, vraag ik me af hoe lang het duurt voordat ik in huilen uitbarst. De Geest is erg sterk aanwezig bij het lezen, en Hij getuigt van de waarheid van de artikelen.

Evaldo Gomes de Almeida (Brazilië)

Artikelen geven kracht

Op een dag stond ik voor een moeilijke beslissing en was zo in de war dat ik niet wist wat ik moest voelen of denken. Ik knielde neer en bad wanhopig tot mijn Vader in de hemel, waarop ik de ingeving kreeg om de *Liabona* te lezen. Eerst was dat moeilijk, maar na een tijdje merkte ik dat ik de Geest bij me had. De artikelen versterkten mijn geloof. Vooral ouderling H. Ross Workman

Heilige Geest 'de wind onder uw vleugels' noemt, raakte mijn hart.

Lucimara Moraes (Brazilië)

Schijnbaar onbeduidende daden leiden tot bekering

Op 1 december 2002 kocht ik in een boekwinkel een exemplaar van het Boek van Mormon. In het boek zat een brochure over het heilsplan. Op de brochure stond 'zuster Burgey en zuster Sorensen' en hun telefoonnummer. In juli 2003 belde ik dat nummer.

In de zomer van 2004 kreeg ik de

Sandy Freckleton Gagon, *Tabita, sta op!*

'Een discipelin, genaamd Tabita, (...) was overvloedig in goede werken en aalmoezen, die zij gaf. En het geschiedde in die dagen, dat zij ziek werd en stierf (...). Maar Petrus (...) knielde neder en bad. En hij (...) zeide: Tabita, sta op! En zij opende haar ogen en zag Petrus en ging overeind zitten, en hij gaf haar de hand en richtte haar op' (Handelingen 9:36-37, 40-41).

Wij zijn allemaal alleenstaand geweest, staan nu alleen, of kunnen ooit weer alleen komen te staan. Dus alleen staan in de kerk is niet zo bijzonder. (...) Wij willen graag dat ieder het gevoel heeft tot de kerk te behoren zoals Paulus dat bedoelde in zijn boodschap aan de Efeziërs: "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods" (Efeziërs 2:19). Wij behoren niet alleen tot de kerk van de Heer, maar ook tot elkaar.' Zie president James E. Faust, 'Ieder van harte welkom beten', p. 2.